

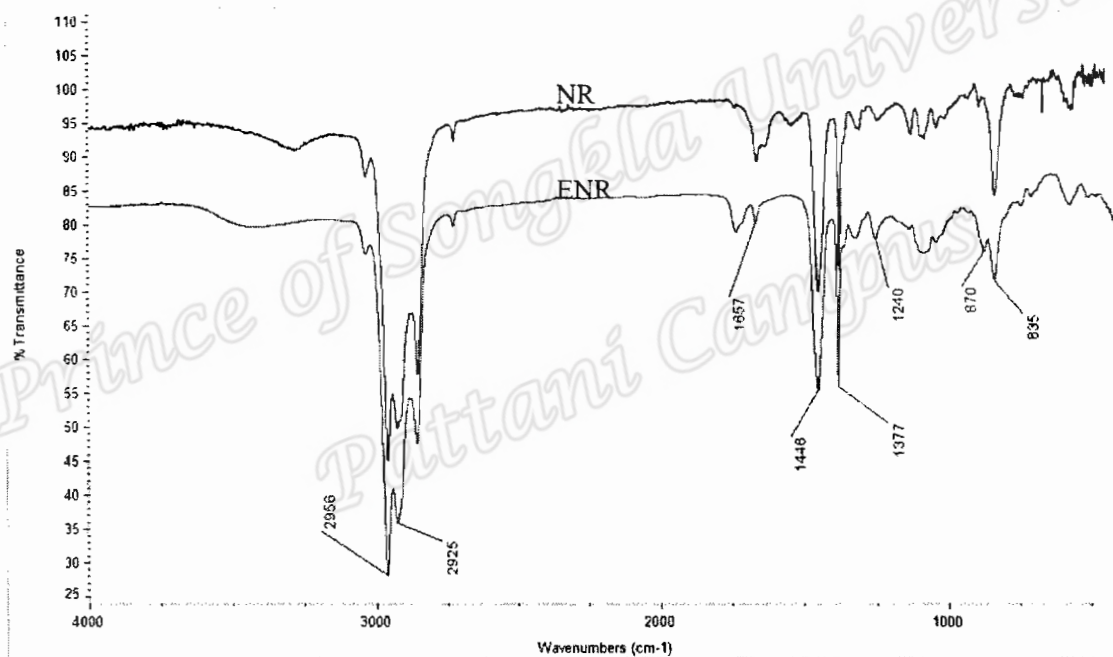
บทที่ 4

ผลและวิจารณ์ผลการทดลอง

4.1 การเตรียมยางธรรมชาติพอกไซค์

4.1.1 การวิเคราะห์ด้วยเทคนิคอินฟราเรดสเปกโทรสโกปี (FT-IR)

จากการทดลองเตรียมยางธรรมชาติพอกไซค์ โดยใช้กรดเปอร์ฟอร์มิกให้เกิดปฏิกิริยาออกซิเดชันเป็นเวลา 0.5, 1, 1.5, 2, 4, 6, 8, 10, 12, 14, 16 และ 18 ชั่วโมง นำน้ำยางที่ได้จับตัวด้วยเมทานอล นำไปรีดล้างด้วยน้ำหลาย ๆ ครั้ง แล้วนำไปอบแห้ง จากนั้นนำตัวอย่างวิเคราะห์ด้วยเครื่อง FT-IR ได้สเปกตรัมอินฟราเรด แสดงดังในรูปที่ 4.1 พบว่ามีหมู่ฟังก์ชันที่ตำแหน่งเลขคลื่นต่าง ๆ สรุปดังตารางที่ 4.1

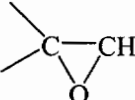

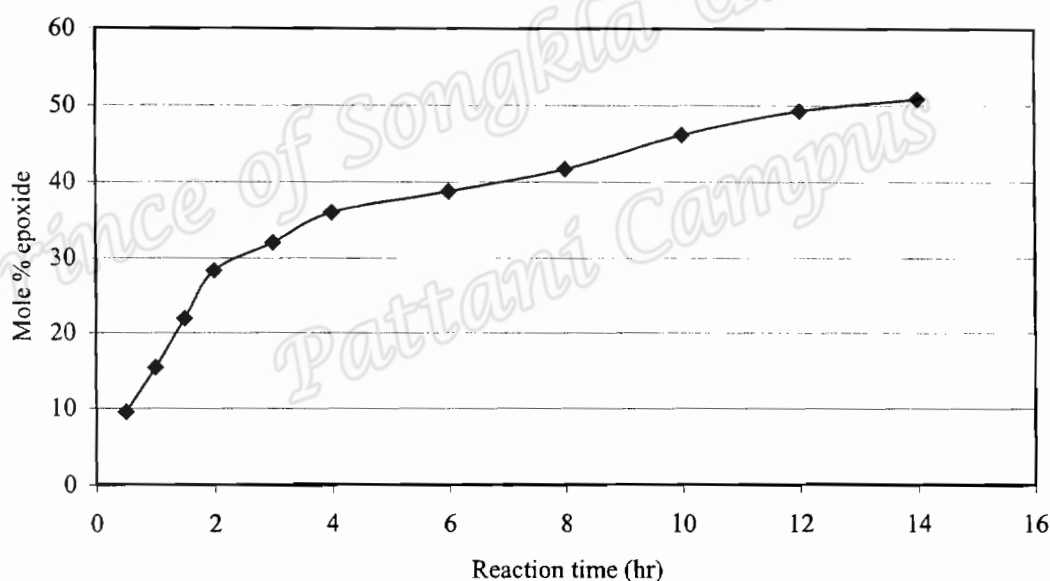
รูปที่ 4.1 สเปกตรัมอินฟราเรดของยางธรรมชาติพอกไซค์ที่มี 20 โมลเปอร์เซ็นต์ เปรียบเทียบกับสเปกตรัมอินฟราเรดของ NR

จากรูปที่ 4.1 และตารางที่ 4.1 พบว่าสเปกตรัมอินฟราเรดของยางธรรมชาติที่ดัดแปลงโมเลกุล มีพีคของการดูดกลืนแสงอินฟราเรดของหมู่พอกไซค์ ที่ตำแหน่งเลขคลื่น 870 และ 1240 cm^{-1} เมื่อเปรียบเทียบค่าการดูดกลืนแสงอินฟราเรดที่ตำแหน่งเลขคลื่น 870 cm^{-1} กับตำแหน่งเลขคลื่น 835 cm^{-1} (ซึ่งแสดงถึง out-of-plane bending ของพันธะ C-H ที่เกาะกับ *cis*-C=C) สามารถคำนวณอัตราส่วนการดูดกลืน (absorbance ratio, Ar) ของการดูดกลืนที่ตำแหน่งเลขคลื่น 870/835

cm^{-1} และเมื่อเปรียบเทียบกับกราฟมาตรฐาน (Davey and Loadman, 1984) ก็สามารถคำนวณหาปริมาณหมู่เอพอกไซด์ในหน่วยโมลเปอร์เซ็นต์ ได้ผลแสดงดังในรูปที่ 4.2

ตารางที่ 4.1 พิจารณาสเปกตรัมอินฟราเรดที่ตำแหน่งเลขคลื่นต่าง ๆ ซึ่งแสดงถึงหมู่ฟังก์ชันของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ (Davey and Loadman, 1984)

Functional Groups	Wave Number (cm^{-1})
$-\text{CH}_3$	2956, 1377
$-\text{CH}_2$	2925, 1446
$\text{C}=\text{C}$	1657
$-\text{C}=\text{CH}-$	835
	870, 1240

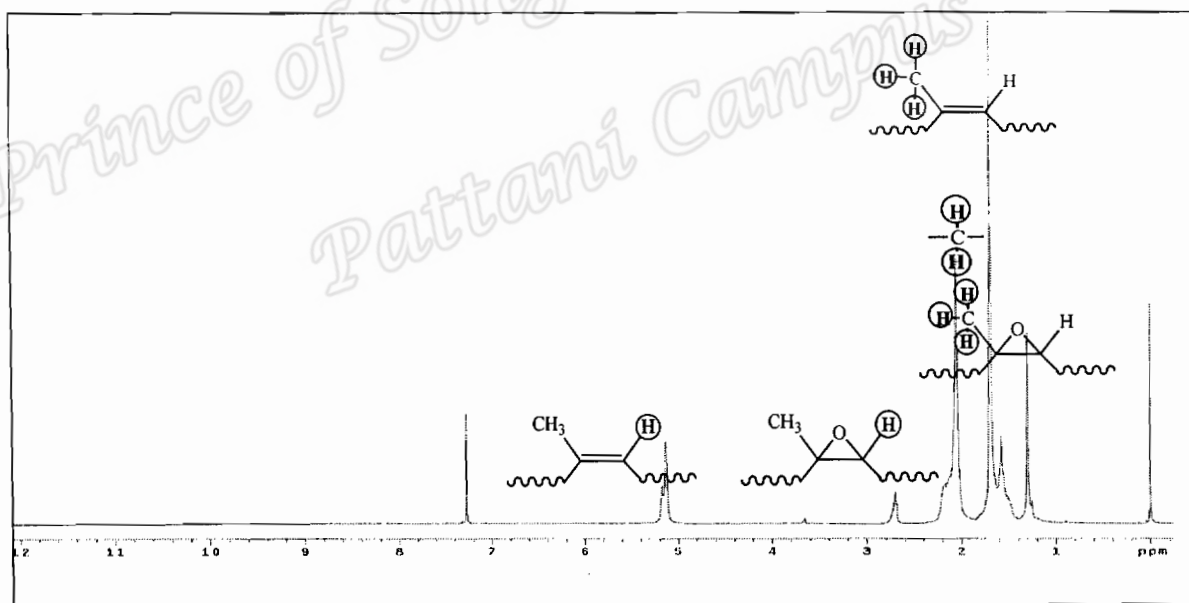
รูปที่ 4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณหมู่เอพอกไซด์กับเวลาการทำปฏิกิริยาอีพอกซิเดชัน

จากรูปที่ 4.2 พบว่าเมื่อเพิ่มเวลาในการทำปฏิกิริยา จะส่งผลให้เกิดหมู่เอพอกไซด์ในโมเลกุลยางธรรมชาติมีปริมาณสูงขึ้น เนื่องจากกรดเปอร์ฟอร์มิกจะทำปฏิกิริยากับโมเลกุลยางธรรมชาติ แสดงดังในปฏิกิริยาที่ 2.1 และ 2.2 ในรูปที่ 2.2 ได้ผลิตภัณฑ์คือโมเลกุลยางธรรมชาติที่มีวงแหวนอีพอกไซด์บนโครงสร้าง และผลพลอยได้ของปฏิกิริยาคือกรดฟอร์มิกซึ่งสามารถเกิดปฏิกิริยากับไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ได้กรดเปอร์ฟอร์มิกซึ่งส่งผลให้เกิดปฏิกิริยาอย่างต่อเนื่องจน

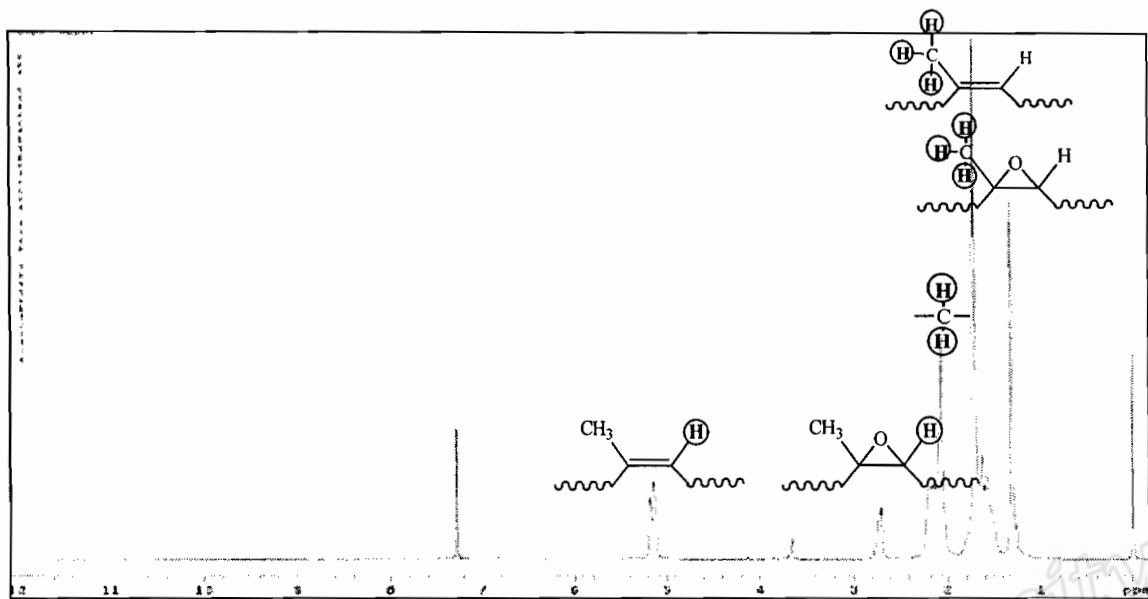
กว่าปริมาณของไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ในการทำปฏิกิริยาจะหมด ดังนั้นเมื่อเพิ่มเวลาในการทำปฏิกิริยาจึงส่งผลต่อการเพิ่ม ปริมาณหมู่เอพอกไซด์ เนื่องจากโมเลกุลยางธรรมชาติมีโอกาสดเกิดปฏิกิริยากับกรดเปอร์ฟอร์มิกแล้วกลายเป็นโมเลกุลยางที่มีหมู่เอพอกไซด์ในโครงสร้างมากขึ้น อย่างไรก็ตามการมีหมู่เอพอกไซด์บนโมเลกุลของยางธรรมชาติจะส่งผลต่อความสามารถในการละลายในตัวทำละลายต่าง ๆ กล่าวคือ การมีปริมาณหมู่เอพอกไซด์ในโมเลกุลมากขึ้น จะทำให้โมเลกุลของยางธรรมชาติเอพอกไซด์ที่ได้มีความเป็นขั้ว (polar) เพิ่มสูงขึ้น และสามารถเกิดอันตรกิริยาทางเคมี (chemical interaction) ระหว่างหมู่เอพอกไซด์ในโมเลกุลยางธรรมชาติเอพอกไซด์ ทำให้เกิดการเจลในโครงสร้างสูงขึ้นตามปริมาณหมู่เอพอกไซด์ซึ่งทำให้ละลายในตัวทำละลายได้ยากขึ้น โดยเฉพาะตัวทำละลายที่ไม่มีขั้ว แต่จะเกิดเพียงการบวมพองเท่านั้น

4.1.2 การวิเคราะห์ด้วยเทคนิคนิวเคลียร์แมกเนติกเรโซแนนซ์สเปกโทรสโกปี ($^1\text{H-NMR}$)

จากการทดลองนำยางธรรมชาติเอพอกไซด์ที่เตรียมให้มีปริมาณหมู่เอพอกไซด์ 20 และ 40 โมลเปอร์เซ็นต์ มาวิเคราะห์ด้วยเทคนิค $^1\text{H-NMR}$ ได้สัญญาณของยางธรรมชาติเอพอกไซด์ดังรูปที่ 4.3 และ 4.4 ตามลำดับ

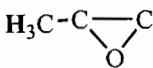
รูปที่ 4.3 สัญญาณ $^1\text{H-NMR}$ ของยางธรรมชาติเอพอกไซด์ที่มีปริมาณหมู่เอพอกไซด์ 20 โมลเปอร์เซ็นต์ (ENR-20)

รูปที่ 4.4 สัญญาณ $^1\text{H-NMR}$ ของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ ที่มีปริมาณหมู่อีพอกไซด์ 40 โมลเปอร์เซ็นต์ (ENR-40)

จากรูปที่ 4.3 และ 4.4 สามารถสรุปตำแหน่ง Chemical shift จากการเกิดเรโซแนนซ์ของโปรตอนในโมเลกุลยางธรรมชาติอีพอกไซด์ แสดงดังตารางที่ 4.2 พบว่ามีพีคที่เกิดการเลื่อนของโปรตอนที่เกี่ยวข้องกับคาร์บอนที่เป็นพันธะคู่ ที่ chemical shift ประมาณ 5.1 ppm และโปรตอนตติยภูมิที่เกี่ยวข้องกับคาร์บอนของหมู่อีพอกไซด์ที่ chemical shift ประมาณ 2.7 ppm (Gan and Hamid, 1997) เมื่อนำพื้นที่ใต้พีคมาคำนวณปริมาณการเกิดปริมาณหมู่อีพอกไซด์ ให้ค่าโมลเปอร์เซ็นต์อีพอกไซด์ แสดงดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.2 ตำแหน่ง Chemical shift และหมู่ฟังก์ชันของยางธรรมชาติอีพอกไซด์จากการวิเคราะห์ด้วยเครื่อง $^1\text{H-NMR}$

Proton resonance	Chemical shift (ppm)
$-\text{CH}_2, -\text{CH}_3$	1-2.5
$\text{C}=\text{CH}$	5.1
	2.8
	1.4

ตารางที่ 4.3 เปรียบเทียบปริมาณหมู่อีพอกไซด์ของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ที่วิเคราะห์จากเครื่อง FT-IR และ $^1\text{H-NMR}$

Reaction Time (hr)	Mole%epoxide ที่ต้องการ	Mole%epoxide จาก FT-IR	Mole%epoxide จาก $^1\text{H-NMR}$
2.20	20	20.40	23.08
7	40	38.80	39.02

จากตารางที่ 4.4 พบว่าการวิเคราะห์ปริมาณหมู่อีพอกไซด์ด้วยเทคนิค FT-IR และ $^1\text{H-NMR}$ ให้ผลที่ใกล้เคียงกัน โดยค่าปริมาณหมู่อีพอกไซด์ของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ที่วิเคราะห์ด้วยเทคนิค $^1\text{H-NMR}$ มีค่าสูงกว่าการวิเคราะห์ด้วยเทคนิค FT-IR เพียงเล็กน้อย ดังนั้นสามารถเลือกใช้วิธีการใดก็ได้ในการวิเคราะห์ปริมาณหมู่อีพอกไซด์ในยางธรรมชาติอีพอกไซด์

4.2 การเตรียมยางธรรมชาติที่ดัดแปลงโมเลกุลด้วยไดบิวทิลฟอสเฟตในสถานะน้ำยาง

4.2.1 อิทธิพลของอุณหภูมิ

เตรียมยางธรรมชาติที่ดัดแปลงโมเลกุลด้วยไดบิวทิลฟอสเฟต (Dibutyl phosphate, DBP) ในสถานะน้ำยาง โดยใช้ยางธรรมชาติอีพอกไซด์ 20 โมลเปอร์เซ็นต์อีพอกไซด์ ที่มีปริมาณเนื้อยางแห้ง (DRC) 20 เปอร์เซ็นต์ เดิมลงในปฏิกรณ์ หยด DBP ที่มีอัตราส่วนโดยโมลของไดบิวทิลฟอสเฟตกับหมู่อีพอกไซด์ของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ เป็น 1 ต่อ 1 กวนด้วยความเร็วรอบ 250 rpm โดยใช้เวลาในการทำปฏิกิริยา 3 ชั่วโมง และแปรอุณหภูมิในการทำปฏิกิริยาเป็น 30, 40, 50, 60, 70 และ 80 องศาเซลเซียส เมื่อสิ้นสุดปฏิกิริยาจับตัวน้ำยางด้วยเมทานอล และขจัดไดบิวทิลฟอสเฟตและสารเจือปนอื่น ๆ ออกโดยใช้โคคลอโรมีเทน ตามหัวข้อ 3.3.3.1 หลังจากนั้นนำไปอบแห้งที่อุณหภูมิ 40°C ภายใต้ความดันสูญญากาศ แล้วจึงนำไปทดลองละลายยางที่ได้ในตัวทำละลาย คือ คลอโรฟอร์ม, เตตระไฮโดรฟิวเรน และ คลอโรฟอร์มผสมกับเตตระไฮโดรฟิวเรน พบว่ายาง DSNR ไม่ละลายในตัวทำละลายใดๆ ดังแสดงผลในตารางที่ 4.4 จึงไม่สามารถนำตัวอย่างไปวิเคราะห์ด้วยเทคนิค FTIR และ NMR ได้

ตารางที่ 4.4 ความสามารถในการละลายของ DSNR ในตัวทำละลายชนิดต่าง ๆ เมื่อแปรอุณหภูมิในการทำปฏิกิริยา

Formulation	Temperature	Solubility		
	(°C)	Chloroform	THF	Chloroform+THF
1	30	ไม่ละลาย	ไม่ละลาย	ไม่ละลาย
2	40	ไม่ละลาย	ไม่ละลาย	ไม่ละลาย
3	50	ไม่ละลาย	ไม่ละลาย	ไม่ละลาย
4	60	ไม่ละลาย	ไม่ละลาย	ไม่ละลาย
5	70	ไม่ละลาย	ไม่ละลาย	ไม่ละลาย
6	80	ไม่ละลาย	ไม่ละลาย	ไม่ละลาย

4.2.2 อิทธิพลของเวลาในการทำปฏิกิริยาต่อการเตรียมยาง DSNR

เตรียมยาง DSNR ตามวิธีการทดลองที่ 3.3.3.1 โดยใช้อุณหภูมิในการทำปฏิกิริยาที่ 30 องศาเซลเซียส แล้วทำการแปรเวลาในการทำปฏิกิริยาเป็น 0.5, 1, 2, 3, 4, 5, 7, 10, 15 และ 24 ชั่วโมง แล้วนำ DSNR ไปทำให้บริสุทธิ์ ตามหัวข้อ 3.3.3.1 หลังจากนั้นนำไปอบแห้งที่อุณหภูมิ 40°C ภายใต้อากาศแห้งแล้วจึงนำไปละลายด้วยคลอโรฟอร์ม, เตตระไฮโดรฟูแรน และ สารผสมระหว่างคลอโรฟอร์มกับเตตระไฮโดรฟูแรน (50 เปอร์เซ็นต์โดยปริมาตร) พบว่า DSNR ก็ไม่สามารถในตัวทำละลายใดๆ

4.2.3 อิทธิพลของปริมาณไดบิวทิลฟอสเฟตต่อการเตรียมยาง DSNR

เตรียมยาง DSNR ตามวิธีการทดลองที่ 3.3.3.1 โดยใช้อุณหภูมิ 30 องศาเซลเซียสและเวลาในการทำปฏิกิริยา 3 ชั่วโมง แล้วทำการแปรอัตราส่วนโดยโมลระหว่างไดบิวทิลฟอสเฟตกับหมู่ฮิพอกไซค์ของยางธรรมชาติฮิพอกไซค์ เป็น 1:1, 1:0.5 และ 1:0.25 แล้วนำยาง DSNR ไปขจัดสารปนเปื้อนตามหัวข้อ 3.3.3.1.1 หลังจากนั้นนำไปอบแห้งที่อุณหภูมิ 40°C ภายใต้อากาศแห้งแล้วจึงนำไปละลายด้วยคลอโรฟอร์ม, เตตระไฮโดรฟูแรน และ คลอโรฟอร์มกับเตตระไฮโดรฟูแรน พบว่า DSNR ก็ไม่สามารถในตัวทำละลายใดๆ

4.2.4 อิทธิพลของปริมาณหมู่ฮิพอกไซค์ต่อการเตรียมยาง DSNR

เตรียมยาง DSNR ตามวิธีการทดลองที่ 3.3.3.1 โดยใช้อุณหภูมิ 30°C เวลาในการทำปฏิกิริยา 3 ชั่วโมง และอัตราส่วนโมลระหว่างยางธรรมชาติฮิพอกไซค์กับไดบิวทิลฟอสเฟต เป็น 1 ต่อ 1 แล้วทำการแปรปริมาณหมู่ฮิพอกไซค์เป็น 10, 20, 30, 40 และ 50 โมลเปอร์เซ็นต์ฮิพอกไซค์

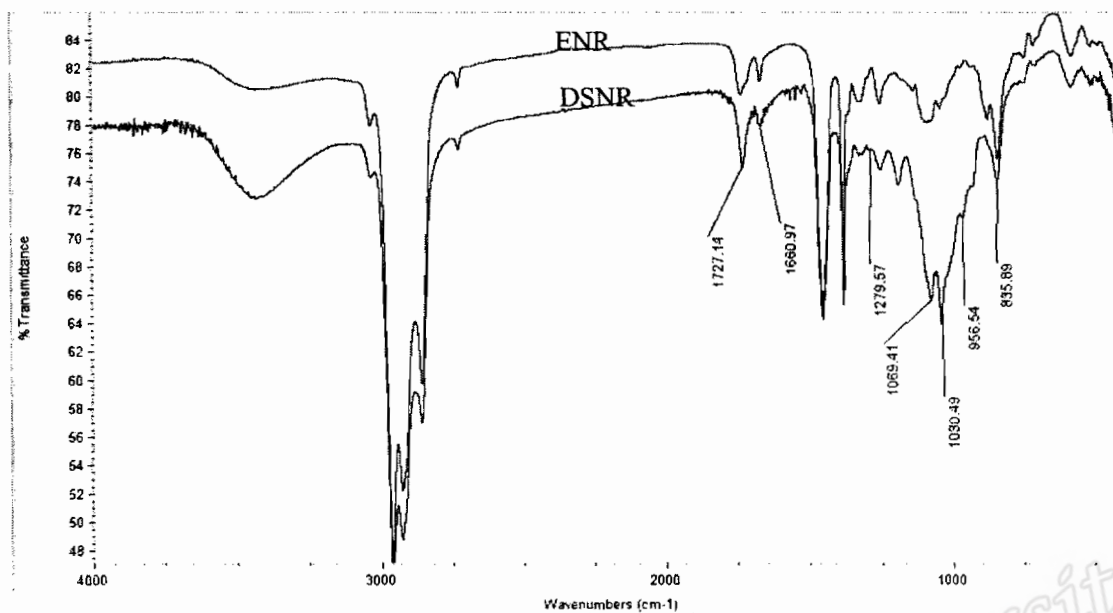
โดยเรียกยางธรรมชาติอีพอกไซด์ที่ดัดแปลงโมเลกุลที่ดัดแปลงโมเลกุลด้วยไดบิวทิลฟอสเฟตที่เตรียมได้เป็น DSNR-10, DSNR-20, DSNR-30, DSNR-40 และ DSNR-50 แล้วนำ DSNR ไปขจัดสารปนเปื้อนตามหัวข้อ 3.3.3.1.1 หลังจากนั้นนำไปอบแห้งที่อุณหภูมิ 40°C ภายใต้อากาศสูญญากาศ แล้วจึงนำไปละลายด้วยคลอโรฟอร์ม, เตตระไฮโดรฟิวแรน และ คลอโรฟอร์มกับเตตระไฮโดรฟิวแรน พบว่า DSNR ก็ไม่สามารถในตัวทำละลายใดๆ

จากผลของการเตรียมยาง DSNR ในสถานะน้ำยาง ในรูปแบบต่างๆ ไม่สามารถละลายได้ในตัวทำละลายคลอโรฟอร์ม, เตตระไฮโดรฟิวแรน และสารละลายผสมระหว่างคลอโรฟอร์มกับเตตระไฮโดรฟิวแรน ทั้งนี้เป็นผลมาจากการเตรียมยาง DSNR ในสถานะน้ำยางมีการเจลสูงจึงไม่สามารถในตัวทำละลายได้ การเตรียมยาง DSNR ในสถานะน้ำยางจึงไม่สามารถนำยางที่เตรียมได้ไปวิเคราะห์โครงสร้างด้วยเทคนิคอินฟราเรดสเปกโทรสโกปี และเทคนิคนิวเคลียร์แมกเนติกเรโซแนนซ์สเปกโทรสโกปี ดังนั้นจึงต้องเปลี่ยนวิธีการศึกษาเป็นการเตรียมยาง DSNR ในสถานะหลอม

4.3 การเตรียมยาง DSNR ในสถานะหลอม

4.3.1 การวิเคราะห์ DSNR ด้วยเทคนิคอินฟราเรดสเปกโทรสโกปี

เตรียมยาง DSNR ตามวิธีการทดลองในหัวข้อ 3.3.4.1 แล้ววิเคราะห์ตัวอย่างด้วยด้วยเครื่อง FT-IR ได้สเปกตรัมอินฟราเรด แสดงดังในรูปที่ 4.5 ซึ่งพบตำแหน่งตำแหน่งเลขคลื่นที่แสดงลักษณะเฉพาะของการมีหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน (dioxaphosphalane) ซึ่งเป็นผลผลิตหลักที่ได้จากการเตรียมยางธรรมชาติอีพอกไซด์ที่ดัดแปลงโมเลกุลด้วยไดบิวทิลฟอสเฟต ที่ตำแหน่งเลขคลื่น 956, 1030, 1069 และ 1279 cm^{-1} ตามลำดับ รายละเอียดของตำแหน่งการดูดกลืนแสงอินฟราเรดแต่ละตำแหน่งแสดงในตารางที่ 4.5 นอกจากนี้อาจปรากฏแถบการดูดกลืนของหมู่อื่น ๆ เนื่องมาจากการเกิดปฏิกิริยาข้างเคียง เช่น แถบการดูดกลืนของหมู่ไฮดรอกซิล (hydroxy group) ที่ตำแหน่งเลขคลื่น 3600-3200 cm^{-1} และหมู่อีเทอร์ (ether group) ที่ 1800-1650 cm^{-1} เป็นต้น

รูปที่ 4.5 สเปกตรัมอินฟราเรดของ DSNR เปรียบเทียบกับยาง ENR

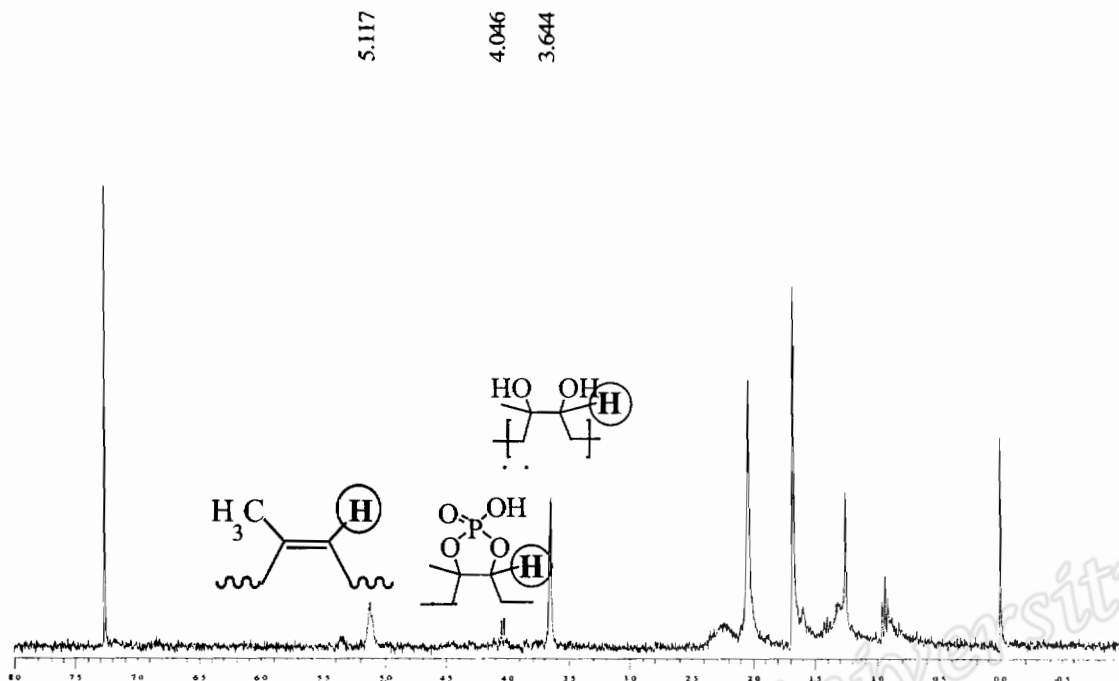
ตารางที่ 4.5 ตำแหน่งเลขคลื่นของพีคสเปกตรัมอินฟราเรดหมู่ฟังก์ชันของไดออกซาฟอสโฟเลน (Derouet *et al*, 2001)

Wavelength (cm^{-1})	Group	Literature values (cm^{-1})
1283	$(\text{RO})_3\text{P}(\text{O})$	1286-1258
1064	C-O-P	1080-990
1032	$\text{P}(\text{O})\text{CH}_2\text{R}$	1042-987
977	$\text{P}(\text{O})\text{CHR}_2$	1018-950

4.3.2 การวิเคราะห์ DSNR ด้วยเทคนิคนิวเคลียร์แมกเนติกเรโซแนนซ์สเปกโทรสโกปี

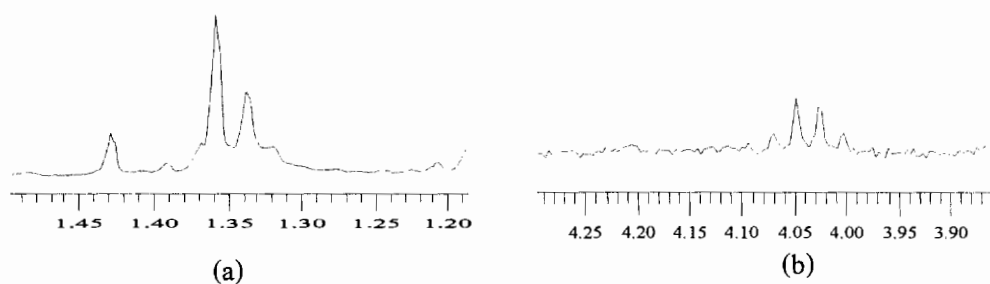
เตรียม DSNR ตามวิธีการในหัวข้อ 3.3.4.1 วิเคราะห์ด้วย $^1\text{H-NMR}$ โดยนำยาง DSNR ที่ผ่านการทำให้บริสุทธิ์แล้วละลายด้วย CDCl_3 แล้ววิเคราะห์ด้วยเครื่อง NMR ที่ใช้ความเข้มสนามแม่เหล็ก 11.74 เทสลา ภายใต้ความถี่คลื่นวิทยุ 500 MHz โดยวัด ตำแหน่งสัญญาณที่เกิดขึ้นใช้ตำแหน่งสัญญาณโปรตอนใน Tetramethylsilane (TMS) เป็นตัวอ้างอิง ปรากฏตำแหน่ง chemical shift (δ) แสดงดังในรูปที่ 4.6 และ 4.7

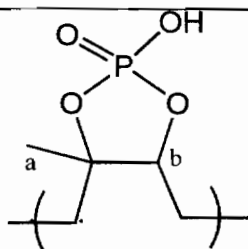
รูปที่ 4.6 ตำแหน่ง chemical shift (δ) $^1\text{H-NMR}$ ของยางธรรมชาติที่ดัดแปลงโมเลกุลด้วยไดบิวทิลฟอสเฟต

จากรูปที่ 4.6 ตำแหน่ง chemical shift (δ) $^1\text{H-NMR}$ ของยางธรรมชาติที่ดัดแปลงโมเลกุลด้วยไดบิวทิลฟอสเฟตในสถานะหลอม จะเกิดตำแหน่ง chemical shift (δ) $^1\text{H-NMR}$ ที่แสดงถึงการมีหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน ขยายดังแสดงในรูปที่ 4.7 พบว่าเมื่อนำยางธรรมชาติที่ดัดแปลงโมเลกุลด้วยไดบิวทิลฟอสเฟต วิเคราะห์ด้วยเทคนิคนิวเคลียร์แมกเนติกสเปกโทรสโกปี จะเกิดตำแหน่ง chemical shift (δ) $^1\text{H-NMR}$ ของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน ซึ่งเกิดการเรโซแนนซ์ที่ 4.05 ppm เป็นแบบพีกคู่ และที่ตำแหน่ง chemical shift ที่ 1.36 ppm เป็นแบบพีกเดี่ยว รายละเอียดของโครงสร้างแสดงดังในตารางที่ 4.6

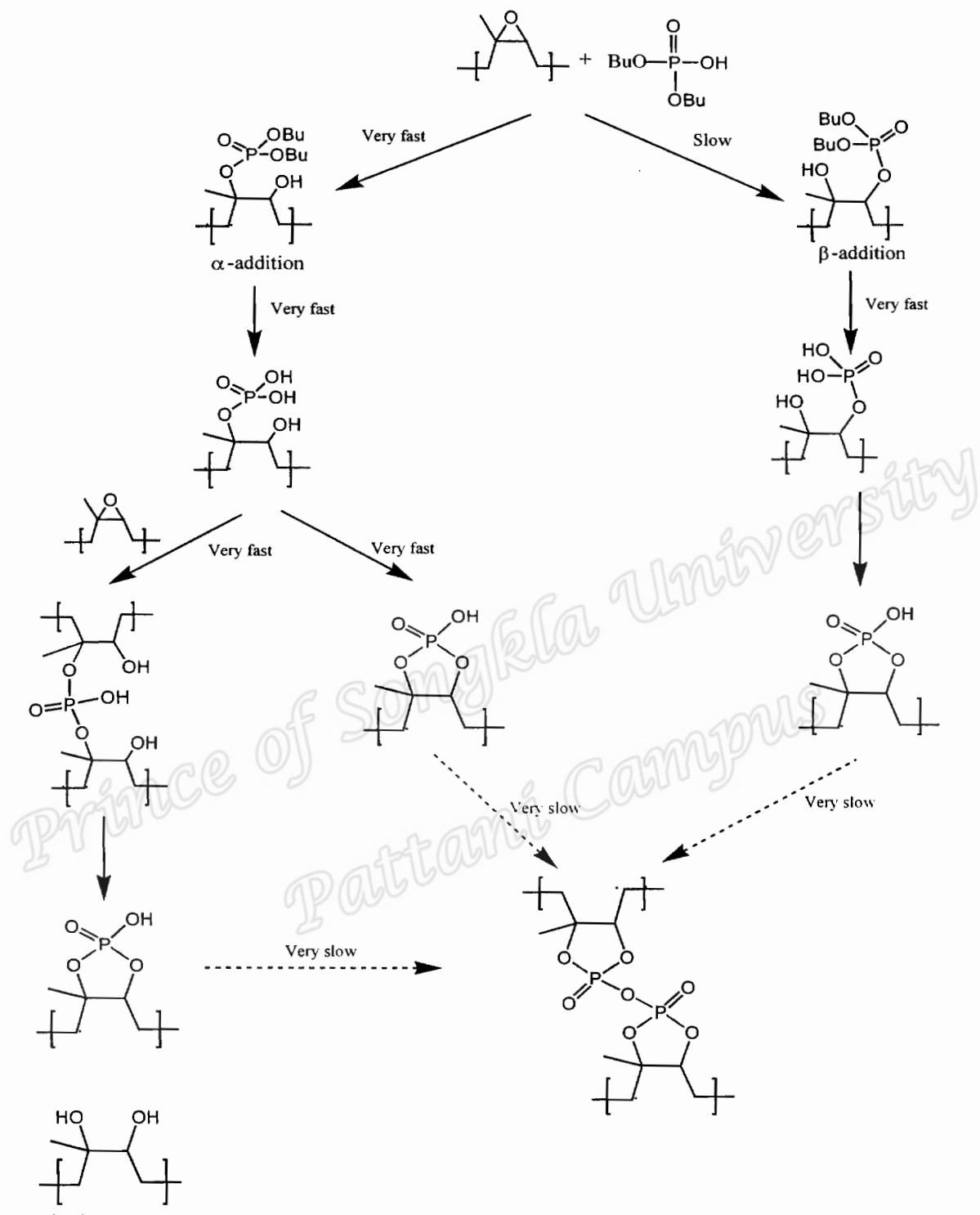

รูปที่ 4.7 ตำแหน่ง chemical shift (δ) $^1\text{H-NMR}$ ของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนในยางธรรมชาติที่ดัดแปลงโมเลกุลด้วยไดบิวทิลฟอสเฟต (a) ตำแหน่ง chemical shift ที่ตำแหน่งอัลฟา และ (b) ตำแหน่ง chemical shift ที่ตำแหน่งเบต้า (บุญญานิช, 2547)

ตารางที่ 4.6 ตำแหน่ง chemical shift ของ $^1\text{H-NMR}$ ของยางธรรมชาติที่ดัดแปลงโมเลกุลด้วยไดบิวทิลฟอสเฟต (Derouet *et al*, 2005)

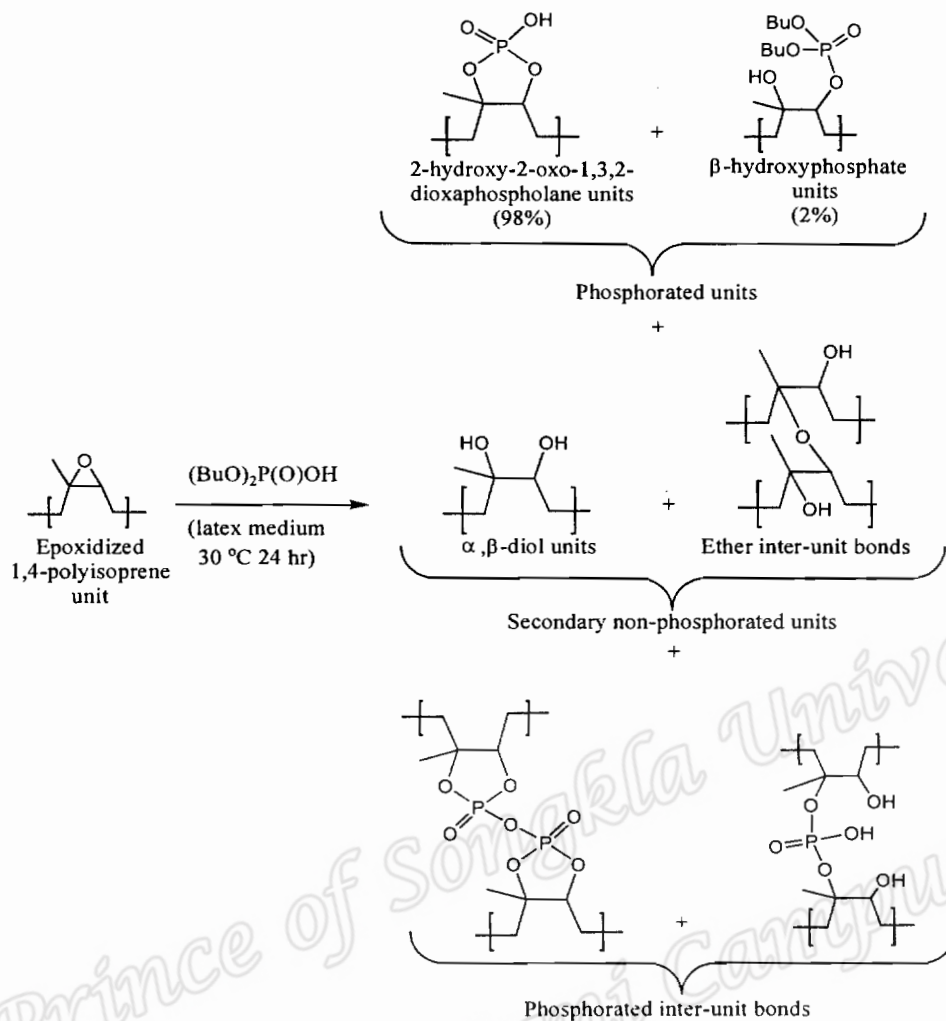
Structure	$^1\text{H-NMR}$	
	Protons	$\delta(\text{ppm})$
dioxaphospholane	a b	1.36 4.05

ดังนั้นกลไกการเกิดปฏิกิริยาระหว่างไดบิวทิลฟอสเฟตกับยางธรรมชาติอีพอกไซด์ โดยหมู่ฟังก์ชันของกรด (acid function, P-OH) ของไดบิวทิลฟอสเฟตจะเข้าทำปฏิกิริยาแบบแทนที่ในตำแหน่งอัลฟาและเบตาที่วงแหวนออกซิเรนของยางธรรมชาติอีพอกไซด์เกิดเป็นเบต้าไฮดรอกซีฟอสเฟต (β -hydroxyphosphate) แล้วจะเปลี่ยนไปเป็นหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน (2-butoxy-2-oxo-1, 3, 2-dioxaphospholane) อย่างรวดเร็วโดย β -hydroxyphosphate จะเกิดการเติมที่ตำแหน่งแอลฟาได้ดีกว่าตำแหน่งเบตา เนื่องจากมีความว่องไวสูงกว่า ดังแสดงกลไกของปฏิกิริยาในรูปที่ 4.8 นอกจากนี้ยังเกิดผลิตภัณฑ์อื่นซึ่งเป็นส่วนน้อยได้แก่ ไดออล (diol) และอีเทอร์ (ether) แสดงดังรูปที่ 4.9

รูปที่ 4.8 กลไกการเกิดปฏิกิริยาระหว่างไดบิวทิลฟอสเฟตกับโมเลกุลยางธรรมชาติอีพอกไซด์

(Derouet *et al.*, 2003)

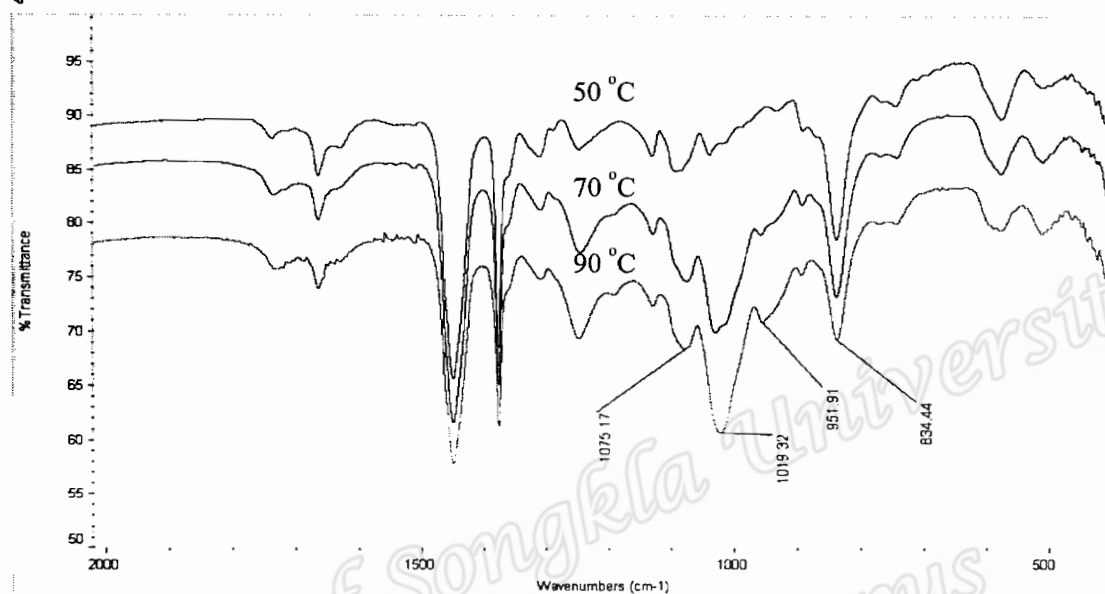

รูปที่ 4.9 ปฏิกิริยาระหว่างโมเลกุลของธรรมชาติฟอสเฟตกับไดบิวทิลฟอสเฟต (Derouet *et al.*, 2003)

จากรูปที่ 4.8 และ 4.9 พบว่าการเกิดปฏิกิริยาระหว่างยางธรรมชาติฟอสเฟตกับไดบิวทิลฟอสเฟตประกอบด้วยผลิตภัณฑ์ 3 กลุ่มหลักด้วยกัน คือ หน่วยฟอสโฟเรท (phosphorated unit), หน่วยที่ไม่ใช่ฟอสโฟเรททุติยภูมิ (secondary non-phosphorated unit) และ พันธะระหว่างหน่วยฟอสโฟเรท (phosphorated inter-unit bonds) ดังนั้นการเชื่อมโยงจึงสามารถเกิดขึ้นระหว่างการเตรียมยาง DSNR ในสถานะน้ำยาง และไม่สามารถละลายยาง DSNR ด้วยตัวทำละลายใด ๆ ได้ จึงไม่สามารถวิเคราะห์โครงสร้างของยาง DSNR ด้วยเทคนิคอินฟราเรดสเปกโทรสโกปี (FT-IR) และนิวเคลียร์แมกเนติกเรโซแนนซ์สเปกโทรสโกปี ชนิดโปรตอน ($^1\text{H-NMR}$)

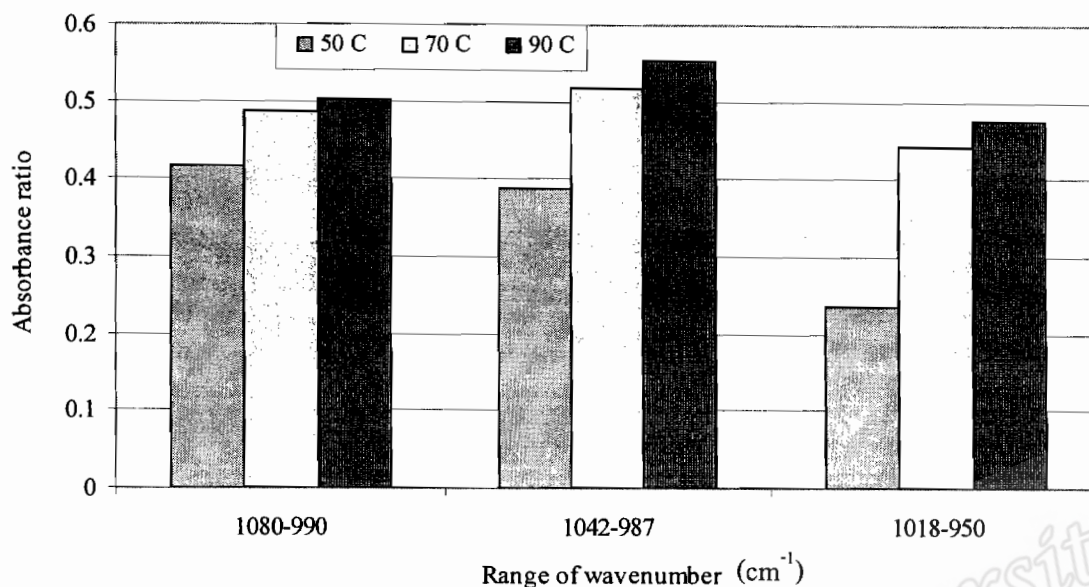
4.3.3 อิทธิพลของอุณหภูมิที่ใช้ในปฏิกิริยา

เตรียมยางธรรมชาติอีพอกไซด์ที่คัดแปลงโมเลกุลด้วยไดบิวทิลฟอสเฟต (DSNR) ตามวิธีการทดลองที่ 3.3.4.1 แล้วทำการแปรอุณหภูมิของการทำปฏิกิริยาเป็น 50, 70, 90, 110 และ 130 องศาเซลเซียส แล้ววิเคราะห์โครงสร้างโมเลกุล ด้วยเทคนิค FT-IR ได้สเปกตรัมอินฟราเรดแสดงดังรูปที่ 4.10

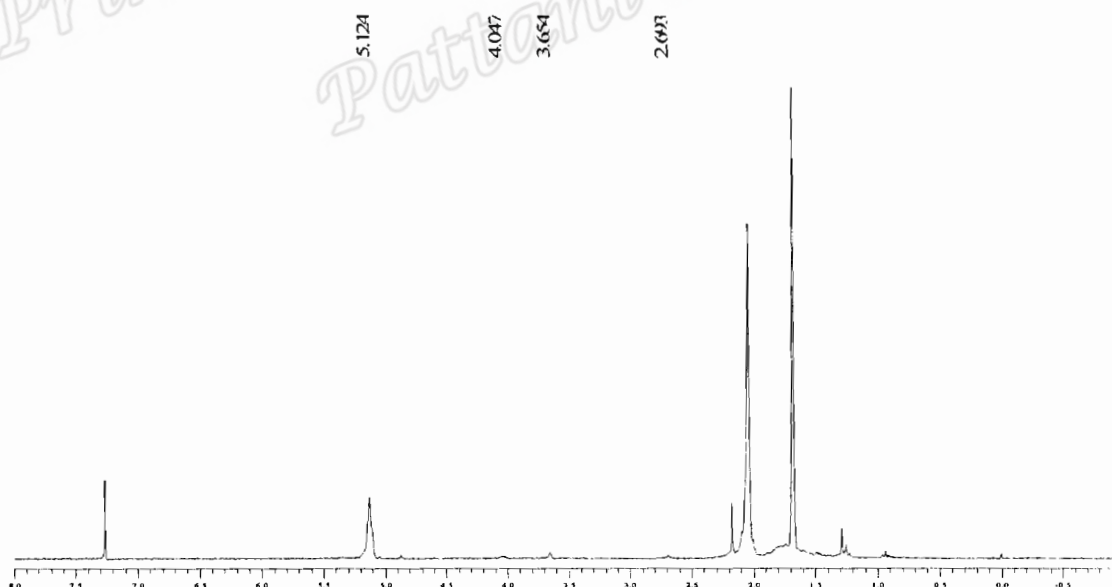
รูปที่ 4.10 สเปกตรัมอินฟราเรดของยาง DSNR ที่แปรอุณหภูมิในการทำปฏิกิริยาโดยเลือกแสดงผลที่อุณหภูมิ 50, 70 และ 90 °C

จากรูปที่ 4.10 พบว่า ความแตกต่างของอุณหภูมิในการทำปฏิกิริยาระหว่างไดบิวทิลฟอสเฟตกับโมเลกุลของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ 10 โมลเปอร์เซ็นต์ มีผลต่อการเกาะติดของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนบนโมเลกุลของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ และเมื่อนำค่าสเปกตรัมอินฟราเรดวิเคราะห์ค่าอัตราส่วนการดูดกลืน (absorbance ratio) ของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน กล่าวคือคำนวณโดยใช้ความสูงของพีคอินฟราเรด ที่ตำแหน่งเลขคลื่น 951, 1019 และ 1075 cm^{-1} เปรียบเทียบกับตำแหน่ง 835 cm^{-1} ได้ผลการคำนวณดังรูปที่ 4.11 พบว่าที่อุณหภูมิในการทำปฏิกิริยาที่ 50 °C จะให้ค่าอัตราส่วนการดูดกลืนของสเปกตรัมอินฟราเรดต่ำที่สุด เมื่อเทียบกับการใช้อุณหภูมิในการทำปฏิกิริยาที่ 70 และ 90 °C การใช้อุณหภูมิจากการทำปฏิกิริยาที่ 110 และ 130 °C ไม่สามารถวิเคราะห์โครงสร้างโมเลกุลด้วยเทคนิคอินฟราเรดสเปกโทรสโกปี (FT-IR) ได้ ทั้งนี้เนื่องจากเกิดการเจลในปริมาณที่ค่อนข้างสูงจึงทำให้การละลายของยาง DSNR ทำได้ยากมาก มีผลให้สเปกตรัมอินฟราเรดที่ได้จากการวิเคราะห์ด้วยเทคนิค FT-IR ไม่สมบูรณ์

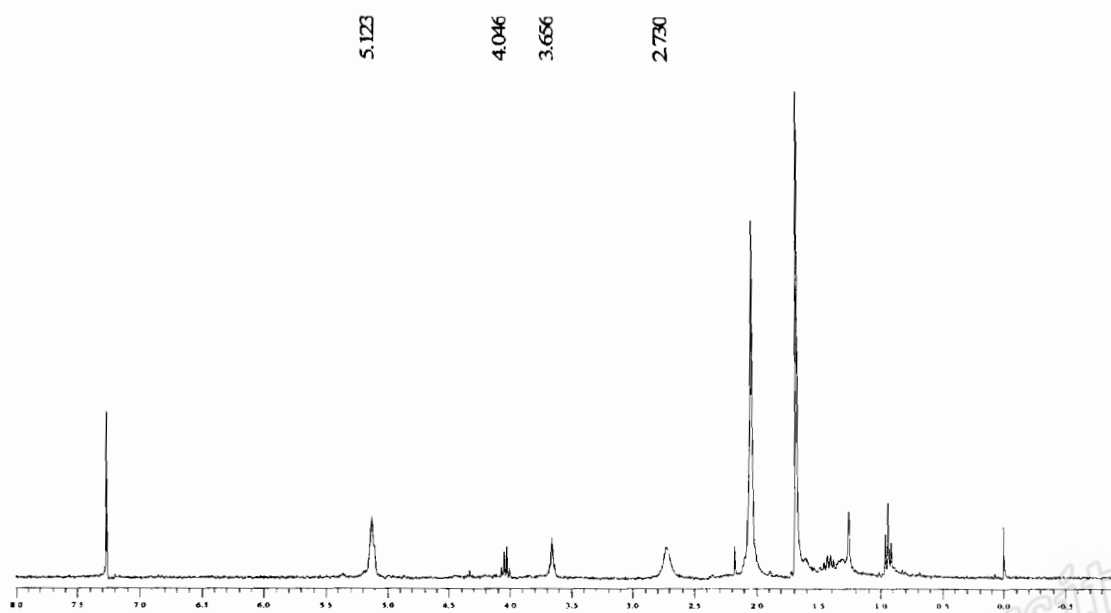

รูปที่ 4.11 อัตราส่วนการดูดกลืนของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน ที่แถบเลขคลื่น 1018-950, 1042-987 และ 1080-990 cm⁻¹ เทียบกับ 835 cm⁻¹ โดยแปรอุณหภูมิการทำปฏิกิริยา

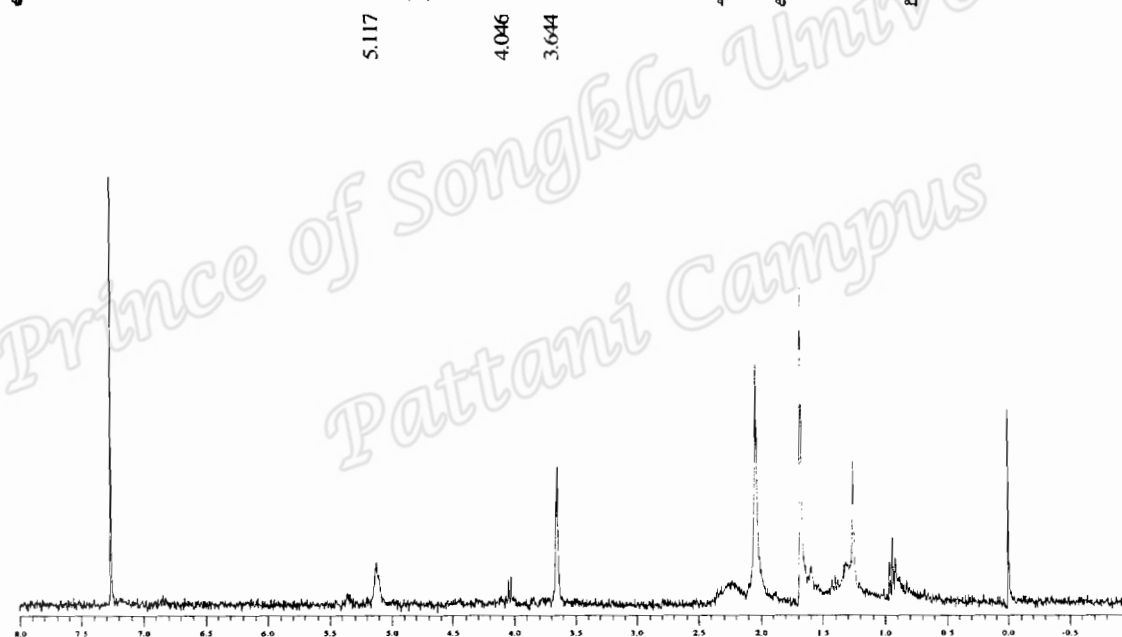
เมื่อนำยางธรรมชาติอีพอกไซด์คัดแปลงโมเลกุลด้วยไดบิวทิลฟอสเฟต วิเคราะห์ด้วยเทคนิคนิวเคลียร์แมกเนติกเรโซแนนซ์สเปกโทรสโกปี ได้สัญญาณ chemical shift (δ) ของ ¹H-NMR ที่เวลาของการทำปฏิกิริยาต่าง ๆ ซึ่งแสดงดังรูปที่ 4.12 ถึง 4.16

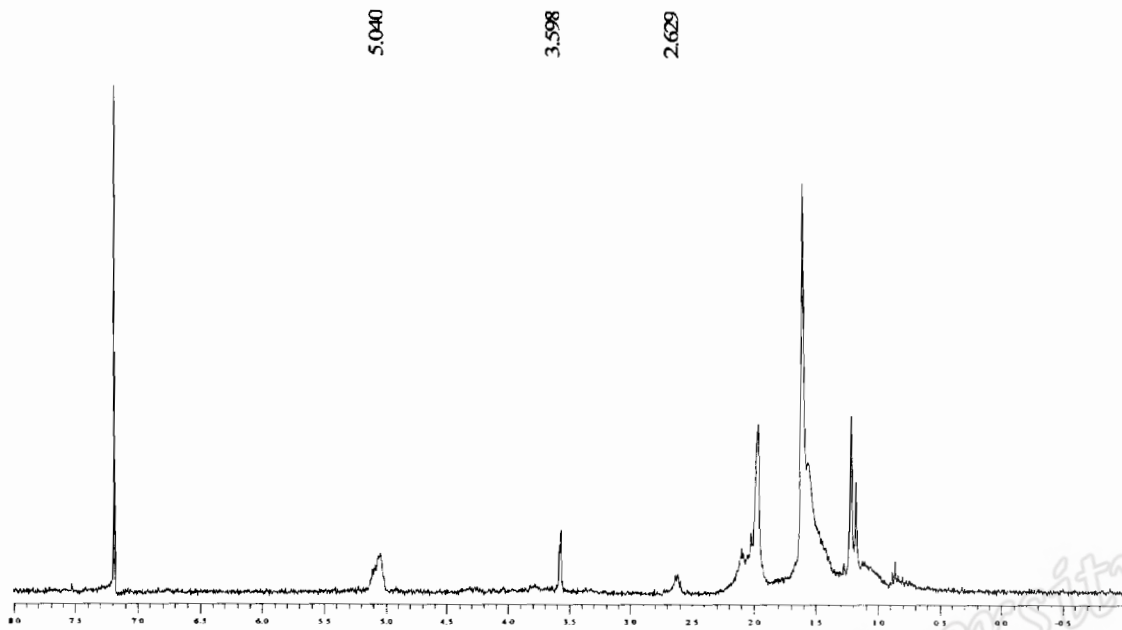
รูปที่ 4.12 ตำแหน่ง chemical shift (δ) ¹H-NMR ของยาง DSNR ที่อุณหภูมิการทำปฏิกิริยา 50 °C

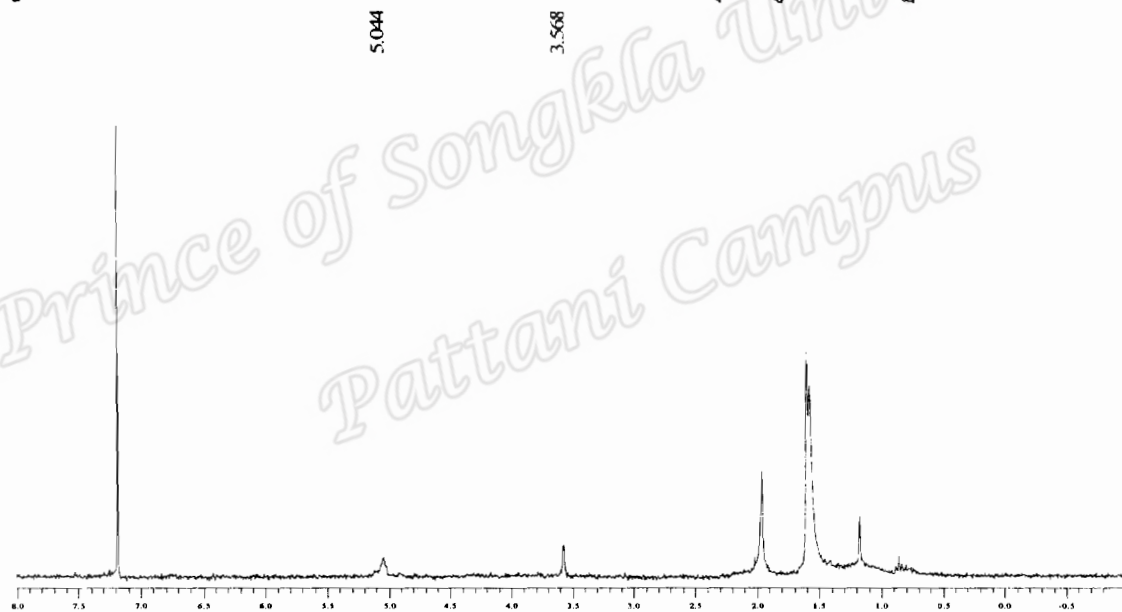
รูปที่ 4.13 ตำแหน่ง chemical shift (δ) $^1\text{H-NMR}$ ของ DSNR ที่อุณหภูมิการทำปฏิกิริยา 70°C

รูปที่ 4.14 ตำแหน่ง chemical shift (δ) $^1\text{H-NMR}$ ของ DSNR ที่อุณหภูมิการทำปฏิกิริยา 90°C

รูปที่ 4.15 ตำแหน่ง chemical shift (δ) $^1\text{H-NMR}$ ของ DSNR ที่อุณหภูมิการทำปฏิกิริยา 110°C

รูปที่ 4.16 ตำแหน่ง chemical shift (δ) $^1\text{H-NMR}$ ของ DSNR ที่อุณหภูมิการทำปฏิกิริยาเป็น 130°C

จากรูปที่ 4.12 ถึง 4.16 พบว่า การวิเคราะห์ปริมาณการเกาะติดของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนด้วยเทคนิค $^1\text{H-NMR}$ เมื่อใช้อุณหภูมิในการทำปฏิกิริยาที่ 110 และ 130°C จะไม่ปรากฏตำแหน่ง chemical shift (δ) ที่ 1.36 ppm และที่ 4.05 ppm ซึ่งหมายถึงการใช้อุณหภูมิ 110 และ 130 องศาเซลเซียสในการทำปฏิกิริยาจะไม่เกิดโครงสร้างของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน (2-hydroxy-2-

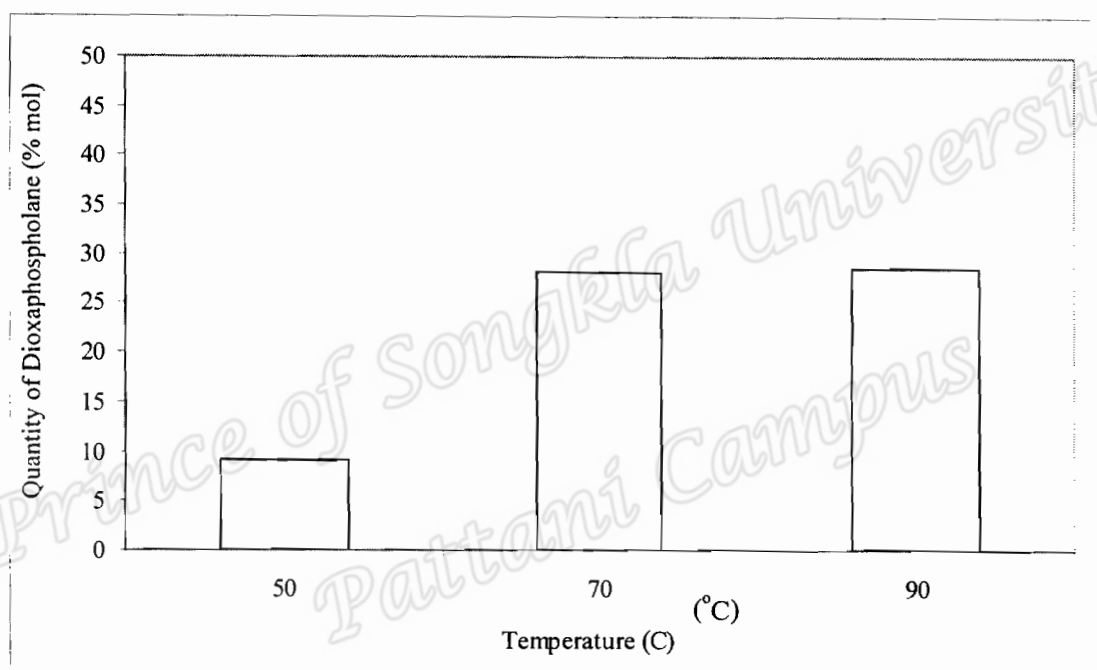

oxo-1,3,2-dioxaphospholane) และเมื่อนำไปวิเคราะห์หาค่าปริมาณ โดยโมลของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน ตามสมการที่ 4.1 ได้ผลแสดงดังในรูปที่ 4.17

$$\text{Dioxaphospholane (\% mol)} = \frac{A_{4.05}}{(A_{5.12} + A_{4.05})} \times 100 \quad (4.1)$$

เมื่อ $A_{5.12}$ คือ พื้นที่ใต้พีคที่ตำแหน่ง chemical shift 5.12 ppm (*cis* and *trans* isoprene units)

$A_{4.05}$ คือ พื้นที่ใต้พีคที่ตำแหน่ง chemical shift 4.05 ppm (2-hydroxy-2-oxo-1,3,2-dioxaphospholane unit)

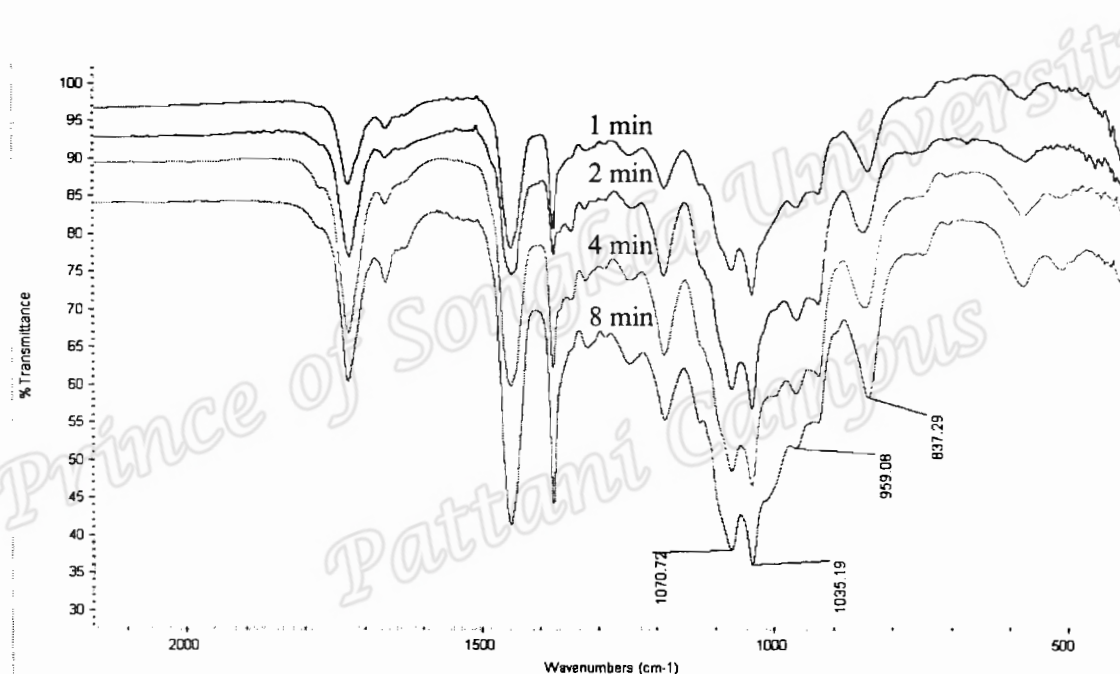
รูปที่ 4.17 ปริมาณ dioxaphospholane ที่เตรียมจากการแปรรูปหมูมิในการทำปฏิกิริยา

จากรูปที่ 4.17 พบว่าเมื่อใช้อุณหภูมิในการทำปฏิกิริยาที่ 90°C จะให้ค่าปริมาณหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนสูงที่สุด โดยคำนวณโดยใช้สัญญาณโปรตอนตำแหน่ง chemical shift (δ) 4.05 ppm และ 5.12 ppm ของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนและไอโซพรีนตามลำดับ ดังนั้นปฏิกิริยาระหว่างไดบิวทิลฟอสเฟตกับโมเลกุลของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ 10 โมลเปอร์เซ็นต์ ควรใช้อุณหภูมิในการทำปฏิกิริยาที่ 90°C เนื่องจากให้ปริมาณหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนสูงที่สุด การใช้อุณหภูมิในการทำปฏิกิริยาที่ 50°C จะทำให้ปฏิกิริยาระหว่างไดบิวทิลฟอสเฟตกับโมเลกุลของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ 10 โมลเปอร์เซ็นต์เกิดต่ำกว่า แต่ที่อุณหภูมิในการทำปฏิกิริยาสูงกว่า 90°C ทำให้การเกิดเจลเกิดขึ้นก่อนข้างสูง ซึ่งสาเหตุของการเกิดเจลเนื่องจากปฏิกิริยาระหว่างหน่วยของ 2-hydroxy-2-oxo-1,3,2-dioxaphospholane เกิดการเชื่อมโยงระหว่างโมเลกุล และเกิดเป็นพันธะระหว่างฟอสโฟเรท

(phosphate inter-unit bonds) อย่างไรก็ตามปฏิกิริยาระหว่างไดบิวทิลฟอสเฟตกับโมเลกุลของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ 10 โมลเปอร์เซ็นต์ ยังก่อให้เกิดปฏิกิริยาข้างเคียง เช่นเกิดหมู่ไดออล (α,β -diol units) และอีเทอร์ (ether inter-unit bonds) เป็นต้น ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่ไม่ต้องการออกมาด้วย แสดงดังรูปในที่ 4.9

4.3.4 อิทธิพลของเวลาในการทำปฏิกิริยา

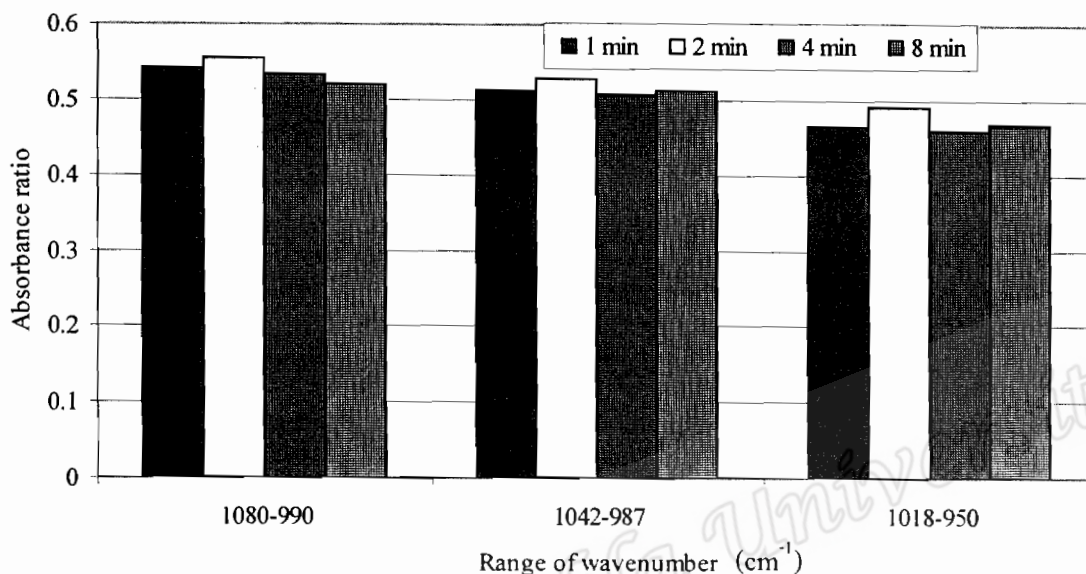
เตรียมยาง DSNR ตามวิธีการทดลองที่ 3.3.4.1 โดยใช้อุณหภูมิในการทำปฏิกิริยาเป็น 90°C และทำการแปรเวลาในการทำปฏิกิริยา เป็น 1, 2, 4 และ 8 นาที วิเคราะห์ยาง DSNR ด้วยเทคนิคอินฟราเรดสเปกโทรสโกปี (FT-IR) ได้สเปกตรัมอินฟราเรด แสดงดังในรูปที่ 4.18

รูปที่ 4.18 สเปกตรัมอินฟราเรดของ DSNR ที่แปรเวลาในการทำปฏิกิริยา

จากรูปที่ 4.18 เมื่อใช้เวลาในการทำปฏิกิริยาที่แตกต่างกันจะให้สเปกตรัมอินฟราเรดที่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากการใช้เวลาในการทำปฏิกิริยาที่แตกต่างกันส่งผลโดยตรงต่อการเกิดหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน กล่าวคือเมื่อใช้เวลาในการทำปฏิกิริยาระหว่างหมู่อีพอกไซด์และไดบิวทิลฟอสเฟตเพิ่มขึ้น จะส่งผลให้โอกาสในการเกิดปฏิกิริยาของโมเลกุลทั้งสองเพิ่มขึ้นด้วย ซึ่งแสดงว่าการใช้เวลาในการทำปฏิกิริยาที่แตกต่างกันมีผลต่อการเกาะติดของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน อย่างไรก็ตาม สเปกตรัมอินฟราเรดจะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน จึงไม่สามารถบอกความแตกต่างของสเปกตรัมได้อย่างชัดเจน จะต้องนำไปวิเคราะห์อัตราส่วนการดูดกลืนของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน

โดยใช้อัตราส่วนความสูงของพีคอินฟราเรดตำแหน่งเลขคลื่นที่แสดงถึงหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน เปรียบเทียบกับความสูงของพีคอินฟราเรดตำแหน่ง 835 cm^{-1} ซึ่งแสดงดังรูปที่ 4.19

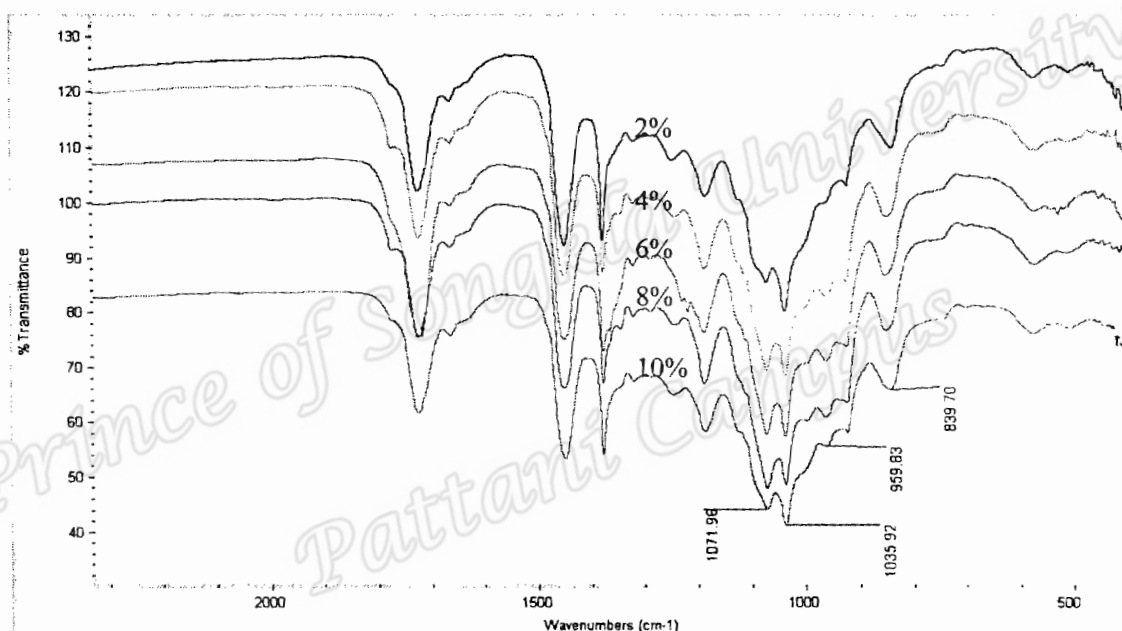
รูปที่ 4.19 อัตราส่วนการดูดกลืนของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน ที่แถบเลขคลื่น 1018-950, 1042-987 และ 1080-990 cm^{-1} เทียบกับ 835 cm^{-1} โดยแปรเวลาในการทำปฏิกิริยา

จากรูปที่ 4.19 พบว่าความแตกต่างของเวลาที่ใช้ในการทำปฏิกิริยาระหว่างยางธรรมชาติ อีพอกไซด์ 10 โมลเปอร์เซ็นต์ กับไดบิวทิลฟอสเฟต มีผลต่ออัตราส่วนการดูดกลืนของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนน้อย ทั้งนี้เนื่องจากปฏิกิริยา ระหว่างโมเลกุลของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ 10 โมลเปอร์เซ็นต์ กับไดบิวทิลฟอสเฟต เป็นปฏิกิริยาที่รุนแรง และสามารถเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากไดบิวทิลฟอสเฟตเป็นสารที่มีความเป็นกรดและสามารถเป็นตัวเร่งปฏิกิริยาด้วยตัวเอง ซึ่งในขณะที่เกิดปฏิกิริยาไดบิวทิลฟอสเฟตจะแตกตัวให้ฟังก์ชันกรด (acid function, P-OH) และเข้าทำปฏิกิริยากับโมเลกุลของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ 10 โมลเปอร์เซ็นต์ ที่ตำแหน่งของหมู่อีพอกไซด์ อย่างไรก็ตามการใช้เวลาในการทำปฏิกิริยาที่นานเกินไปจะทำให้อัตราส่วนการดูดกลืนของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนที่แถบเลขคลื่น 1018-950, 1042-987 และ 1080-990 cm^{-1} เทียบกับ 835 cm^{-1} มีค่าลดลง เนื่องจากการเกิดเจล และเกิดปฏิกิริยาข้างเคียง (side reaction) ซึ่งจะได้ผลิตภัณฑ์ที่ไม่ต้องการ เช่น สารในกลุ่ม ไดออล และ คีโตน เพิ่มมากขึ้น ดังนั้นเวลาในการทำปฏิกิริยาระหว่างไดบิวทิลฟอสเฟตกับยางธรรมชาติอีพอกไซด์ 10 โมลเปอร์เซ็นต์ ที่เวลา 2 นาทีน่าจะเหมาะสมเนื่องจากปริมาณการเกาะติด

ของไดออกซาฟอสโฟเลน มีค่ามากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับเวลาในการทำปฏิกิริยาที่ 1, 4 และ 8 นาที

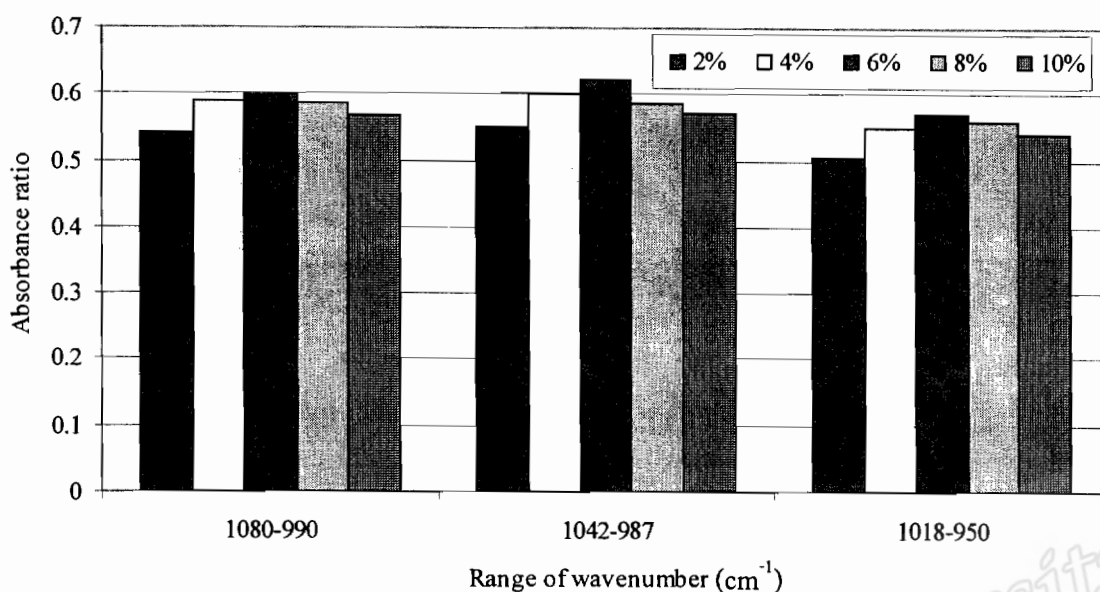
4.3.5 อิทธิพลของปริมาณไคบิวทิลฟอสเฟตต่อการเตรียมยาง DSNR

เตรียมยาง DSNR ตามวิธีการทดลองที่ 3.3.4.1 โดยใช้อุณหภูมิในการทำปฏิกิริยา เป็น 90°C และเวลาในการทำปฏิกิริยาเป็น 2 นาที แล้วทำการแปรปริมาณของไคบิวทิลฟอสเฟตเป็น 2, 4, 6, 8 และ 10 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ แล้ววิเคราะห์การเกาะติดของไคบิวทิลฟอสเฟตด้วยเทคนิคอินฟราเรดสเปกโทรสโกปี ซึ่งได้ผลสเปกตรัมดังแสดงดังในรูปที่ 4.20

รูปที่ 4.20 สเปกตรอินฟราเรดของ DSNR ที่แปรปริมาณของไคบิวทิลฟอสเฟต

จากรูปที่ 4.20 พบว่าสเปกตรัมอินฟราเรดของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ 10 โมลเปอร์เซ็นต์ ที่ดัดแปลงโมเลกุลด้วยไคบิวทิลฟอสเฟต โดยแปรปริมาณของไคบิวทิลฟอสเฟตในการทำปฏิกิริยา เป็น 2, 4, 6, 8 และ 10 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติอีพอกไซด์ 10 โมลเปอร์เซ็นต์ จะมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตามในแต่ละตำแหน่งของสเปกตรัมอินฟราเรดจะให้ค่าการดูดกลืนที่ไม่เท่ากัน ซึ่งเมื่อนำไปวิเคราะห์อัตราส่วนการดูดกลืนของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน โดยใช้อัตราส่วนความสูงของพีคอินฟราเรดตำแหน่งเลขคลื่นที่แสดงถึงหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน เปรียบเทียบกับความสูงของพีคอินฟราเรดตำแหน่งเลขคลื่นที่แสดงดังรูปที่ 4.21

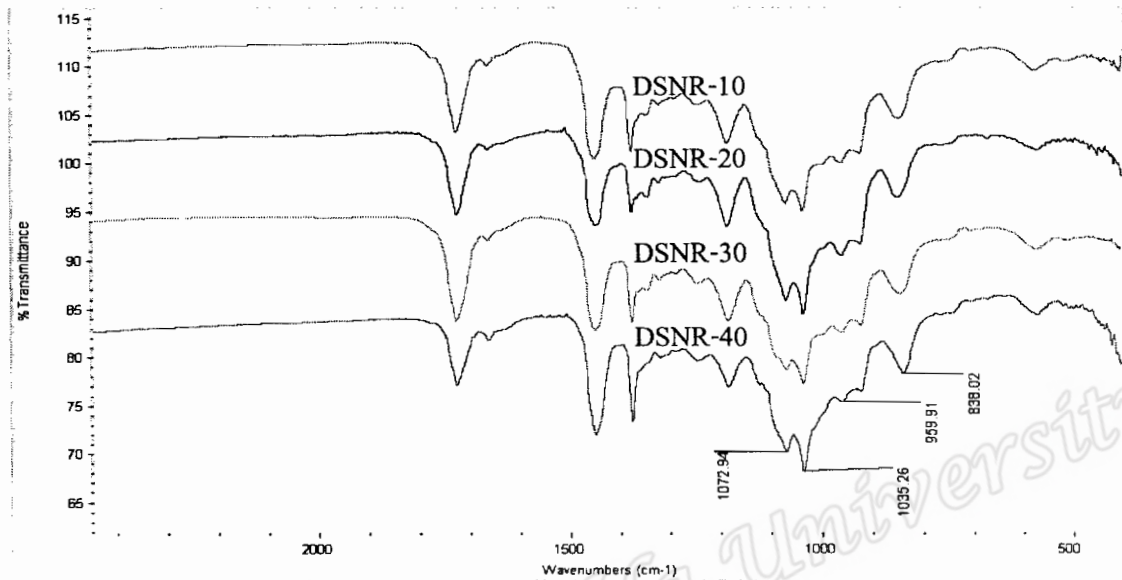
รูปที่ 4.21 อัตราส่วนการดูดกลืนของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน ที่แถบเลขคลื่น 1018-950, 1042-987 และ 1080-990 cm^{-1} เทียบกับ 835 cm^{-1} โดยแปรปริมาณของไดบิวทิลฟอสเฟต

จากรูปที่ 4.21 เป็นการวิเคราะห์อัตราส่วนการดูดกลืนของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน ที่แถบเลขคลื่น 1080-990, 1042-987 และ 1018-950 cm^{-1} เทียบกับ 835 cm^{-1} ปรากฏว่าเมื่อเพิ่มปริมาณของไดบิวทิลฟอสเฟตในปฏิกิริยากับยางธรรมชาติอิพอกไซด์ ค่าการดูดกลืนจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามปริมาณของไดบิวทิลฟอสเฟตที่ใช้โดยมีค่าการดูดกลืนสูงสุดที่ปริมาณ 6 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนักยางธรรมชาติอิพอกไซด์ และอัตราส่วนการดูดกลืนจะมีแนวโน้มลดลงเมื่อใช้ปริมาณของไดบิวทิลฟอสเฟตสูงกว่า 6 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนักยางธรรมชาติอิพอกไซด์ ทั้งนี้การเพิ่มขึ้นของการดูดกลืนเป็นผลมาจากการเข้าแทนที่ของหมู่ฟังก์ชัน P-OH ของไดบิวทิลฟอสเฟตในตำแหน่งอัลฟาและเบต้าที่วงแหวนออกซิเรนของยางธรรมชาติอิพอกไซด์เกิดเป็น β -hydroxyphosphate และจะเปลี่ยนไปเป็น 2-butoxy-2-oxo-1, 3, 2-dioxaphospholane อย่างรวดเร็วโดย β -hydroxyphosphate จะเกิดการเติมที่ตำแหน่งอัลฟา เนื่องจากมีความว่องไวสูงกว่า นอกจากนี้ยังเกิดผลิตภัณฑ์อื่นซึ่งเป็นส่วนน้อยได้แก่ ไดออล (diol) และอีเทอร์ (ether) เป็นต้น

4.3.6 อิทธิพลของปริมาณหมู่อิพอกไซด์ต่อการเตรียมยาง DSNR

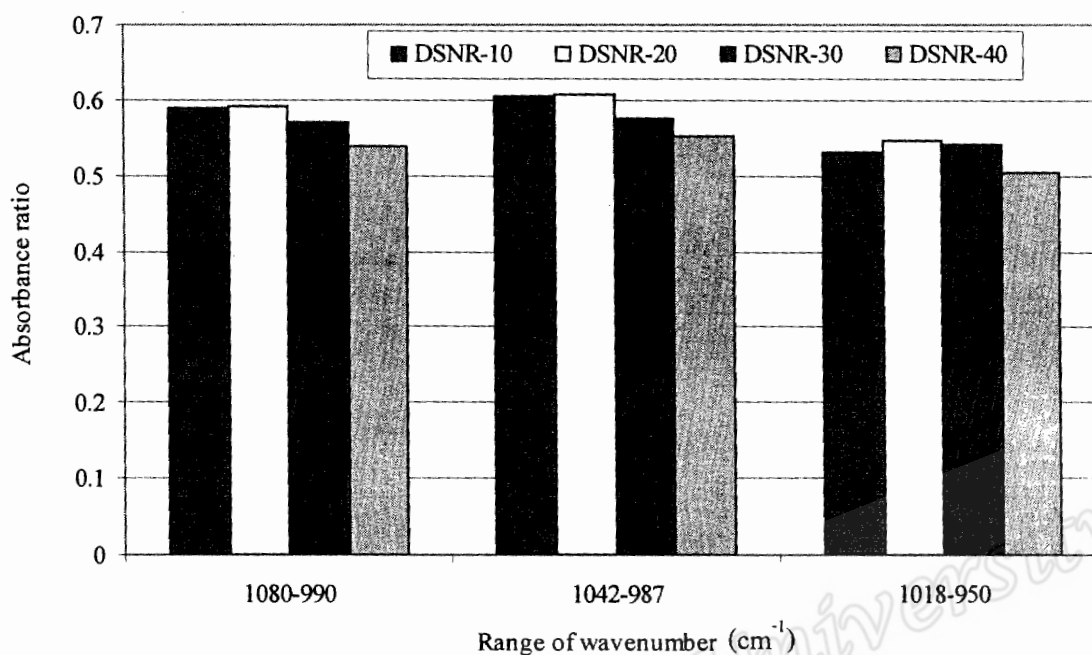
เตรียมยาง DSNR ตามวิธีการทดลองที่ 3.3.4.1 โดยใช้ฉนวนหมุมิทำปฏิกิริยา 90 องศาเซลเซียส ปริมาณของ DBP ที่ใช้เป็น 6 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติอิพอกไซด์ และใช้เวลาในการทำปฏิกิริยา เป็น 2 นาที แล้วทำการแปรปริมาณหมู่อิพอกไซด์เป็น 10, 20, 30 และ 40

โมลเปอร์เซ็นต์ แล้ววิเคราะห์การเกาะติดของไคบิวทิลฟอสเฟตบน โมเลกุลของยางด้วยเทคนิคอินฟราเรดสเปกโทรสโกปี ซึ่งได้ผลแสดงดังในรูปที่ 4.22

รูปที่ 4.22 สเปกตรัมอินฟราเรดของยาง DSNR โดยแปรปริมาณของหมู่อิพอกไซด์ในการทำปฏิกิริยา

จากรูปที่ 4.22 สเปกตรัมอินฟราเรดของยางธรรมชาติอิพอกไซด์ ที่โมลเปอร์เซ็นต์ต่าง ๆ ดัดแปลงโมเลกุลด้วยไคบิวทิลฟอสเฟต โดยแปรปริมาณของหมู่อิพอกไซด์ที่ใช้ในการทำปฏิกิริยาเป็น 10, 20, 30 และ 40 โมลเปอร์เซ็นต์ จะมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน เมื่อนำไปวิเคราะห์อัตราส่วนการดูดกลืนของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนค่าการดูดกลืนของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน โดยใช้อัตราส่วนความสูงของพีคอินฟราเรดตำแหน่งเลขคลื่นที่แสดงถึงหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน เปรียบเทียบกับความสูงของพีคอินฟราเรดตำแหน่ง 835 cm^{-1} ซึ่งแสดงดังรูปที่ 4.23

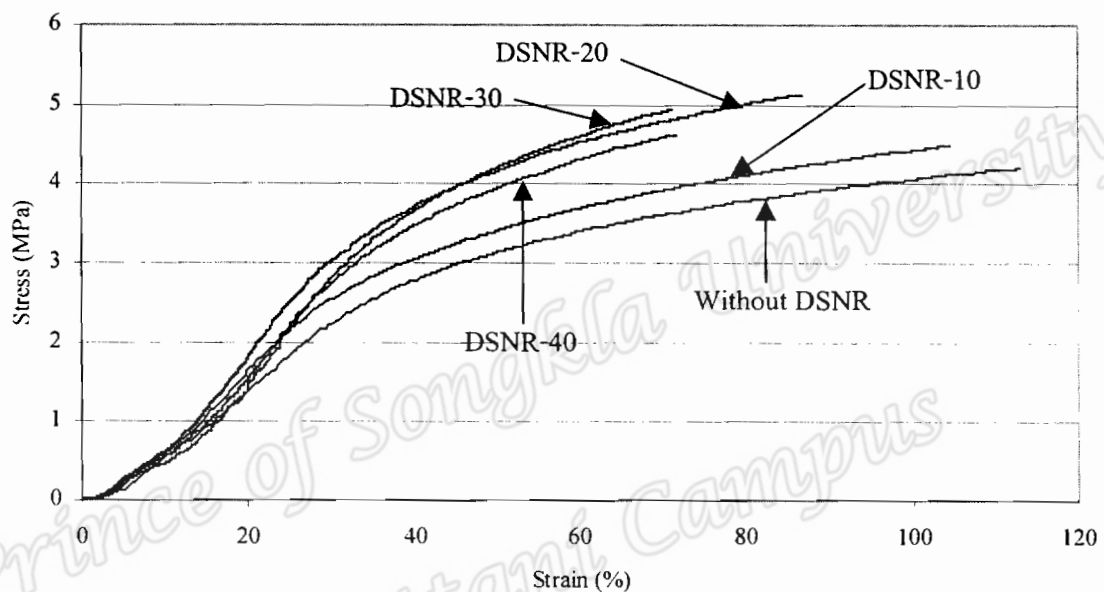
รูปที่ 4.23 อัตราส่วนการดูดกลืนของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลน ที่แถบเลขคลื่น 1018-950, 1042-987 และ 1080-990 cm⁻¹ เทียบกับ 835 cm⁻¹ โดยแปรปริมาณหมู่ฟอสโฟไซด์

จากรูปที่ 4.23 เป็นการวิเคราะห์อัตราส่วนการดูดกลืนเมื่อแปรปริมาณของหมู่ฟอสโฟไซด์ ที่แถบเลขคลื่น 1080-990, 1042-987 และ 1018-950 cm⁻¹ เทียบกับ 835 cm⁻¹ ปรากฏว่าเมื่อเพิ่มปริมาณของหมู่ฟอสโฟไซด์อัตราส่วนการดูดกลืนจะเพิ่มขึ้นน้อย โดยค่าการดูดกลืนเมื่อใช้ยางธรรมชาติฟอสโฟไซด์ 20 โมลเปอร์เซ็นต์ จะให้ค่าการดูดกลืนที่สูงที่สุด และอัตราส่วนการดูดกลืนจะลดลงเมื่อใช้ปริมาณของหมู่ฟอสโฟไซด์มากกว่า 20 โมลเปอร์เซ็นต์ ทั้งนี้เนื่องจากการใช้ยางธรรมชาติฟอสโฟไซด์ที่มีปริมาณของหมู่ฟอสโฟไซด์ มากกว่า 20 โมลเปอร์เซ็นต์ จะส่งผลให้โอกาสการเกิดเจลค่อนข้างสูง ซึ่งสาเหตุของการเกิดเจลเนื่องจากปฏิกิริยาระหว่างหน่วยของ 2-hydroxy-2-oxo-1,3,2-dioxaphospholane เกิดการเชื่อมโยงระหว่างโมเลกุล และเกิดเป็นพันธะระหว่างฟอสโฟเรท (phospholane inter-unit bonds) เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ในกรณีที่ใช้ยางธรรมชาติฟอสโฟไซด์ที่มีปริมาณหมู่ฟอสโฟไซด์น้อยกว่า 20 โมลเปอร์เซ็นต์ ส่งผลให้โอกาสของการเกิดปฏิกิริยาระหว่างยางธรรมชาติฟอสโฟไซด์และไดบิวทิลฟอสเฟต น้อยลงเนื่องจากการที่มีหมู่ออกซิเจน น้อยเกินไป โอกาสของการเข้าทำปฏิกิริยาของฟังก์ชันกรด (acid function, P-OH) ก็จะมีค่าลดลงเนื่องจากฟังก์ชันกรด จะเข้าทำปฏิกิริยากับยางธรรมชาติฟอสโฟไซด์ในตำแหน่งของหมู่ฟอสโฟไซด์ ดังนั้นถ้าปริมาณของหมู่ฟอสโฟไซด์ลดลง โอกาสในการเกิดปฏิกิริยาก็จะลดลง

4.4 การใช้ DSNR เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ในการเบลนด์ NR/EVA

4.4.1 อิทธิพลของชนิด DSNR ต่อสมบัติเทอร์โมพลาสติกอิลาสโตเมอร์

ทำการเบลนด์ NR/EVA ตามการทดลองในหัวข้อ 3.3.5.1 โดยทำการแปรชนิดของ DSNR ที่ใช้เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้เป็น DSNR-10, DSNR-20, DSNR-30 และ DSNR-40 ที่ปริมาณ 5% โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติ ในการเตรียมพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA ที่อัตราส่วนการเบลนด์ NR/EVA = 60/40 เปรียบเทียบกับระบบที่ไม่ใช้ DSNR เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ ได้ผลการทดลองความสัมพันธ์ระหว่างความเค้นกับความเครียดแสดงดังในรูปที่ 4.24

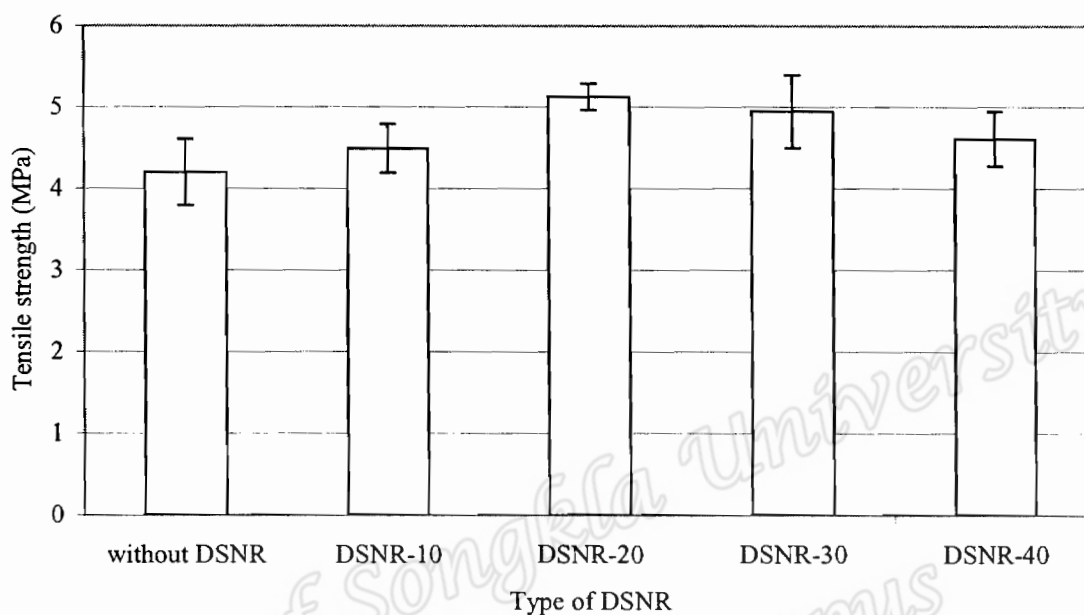

รูปที่ 4.24 ความสัมพันธ์ระหว่างความเค้นกับความเครียดของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA ที่อัตราส่วนการเบลนด์ 60/40 โดยแปรชนิดของสารเพิ่มความเข้ากันได้

จากรูปที่ 4.24 พบว่าการใช้ DSNR-10, DSNR-20, DSNR-30 และ DSNR-40 เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้จะทำให้พอลิเมอร์เบลนด์มีค่าความเค้นที่ความเครียดใด ๆ สูงกว่ากรณีไม่ใช้สารเพิ่มความเข้ากันได้ ซึ่งอาจเป็นผลเนื่องจากการมีปริมาณหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนในโมเลกุลของ DSNR ซึ่งเป็นหมู่ที่จะสามารถทำปฏิกิริยาหรืออันตรกิริยาเคมีกับหมู่วินิลอะซิเตทใน EVA จึงสามารถทำหน้าที่เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ โดยการเชื่อมประสานระหว่างเฟสยางธรรมชาติกับ EVA และเมื่อใช้ DSNR-20 เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ พบว่าทำให้ความเค้นที่จุดขาดสูงสุดเนื่องจากการมีหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนในปริมาณสูง (รูปที่ 4.23) ในการทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างโมเลกุลยางธรรมชาติกับ EVA

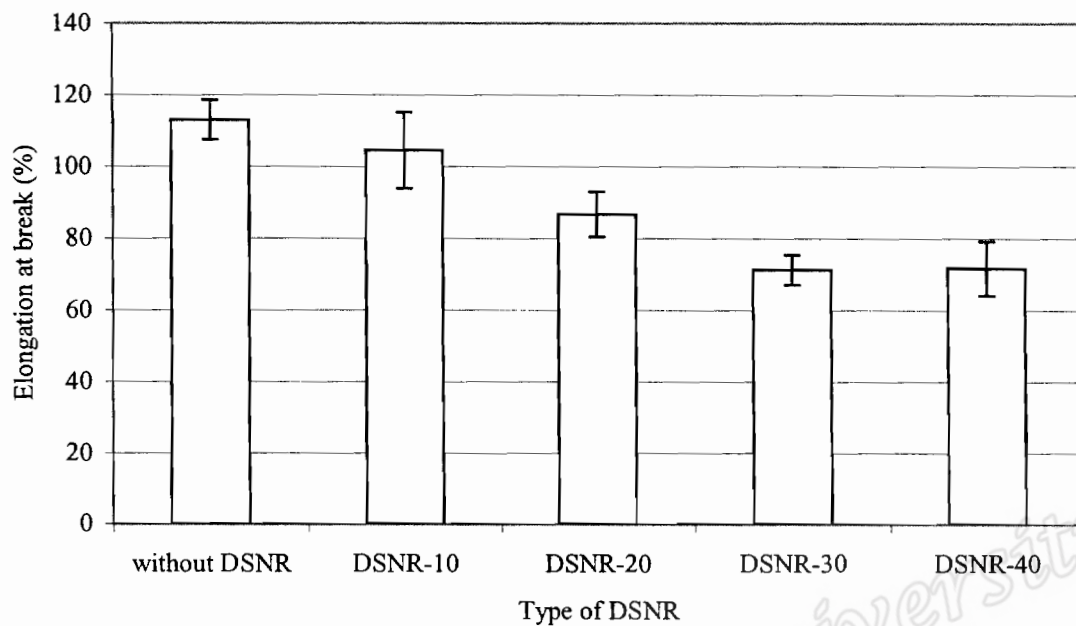

จากจุดขาดของกราฟความสัมพันธ์ระหว่างความเค้นกับความเครียดของพอลิเมอร์เบลนด์ สามารถนำมาหาค่าความต้านทานต่อแรงดึง และค่าความสามารถในการยืดจนขาดได้ผลการทดลอง แสดงดังในรูปที่ 4.25 และ 4.26 ตามลำดับ

รูปที่ 4.25 ค่าความต้านทานต่อแรงดึงของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA โดยแปรชนิดของสารเพิ่มความเข้ากันได้

จากรูปที่ 4.25 พบว่าความต้านทานต่อแรงดึงของพอลิเมอร์เบลนด์ของ NR/EVA ที่ใช้ DSNR เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ มีความต้านทานต่อแรงดึงสูงกว่าในกรณีที่ไม่ใช้ DSNR เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ ทั้งนี้เนื่องจาก DSNR ที่ใช้เป็นโมเลกุลที่มีส่วนที่มีขั้ว สามารถเกิดอันตรกิริยากับหมู่ฟังก์ชันในส่วนของไวนิลอะซิเตท นอกจากนี้ยังมีส่วนที่ไม่มีขั้วอยู่ภายในโมเลกุล ซึ่งสามารถเข้ากันได้ดีกับยางธรรมชาติจึงทำให้ DSNR ทำหน้าที่เสมือนสะพานเชื่อมระหว่างเฟสยางธรรมชาติและ EVA นอกจากนี้พบว่าเมื่อใช้ DSNR-20 เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้จะให้ค่าความต้านทานต่อแรงดึงสูงที่สุดทั้งนี้เนื่องจาก DSNR-20 มีปริมาณการเกาะติดของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนสูงที่สุด จึงสามารถเพิ่มความเข้ากันได้ระหว่าง NR กับ EVA ได้ดีกว่าในกรณีที่ไม่ใช้ DSNR และใช้ DSNR ที่มีปริมาณหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนต่ำ เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้

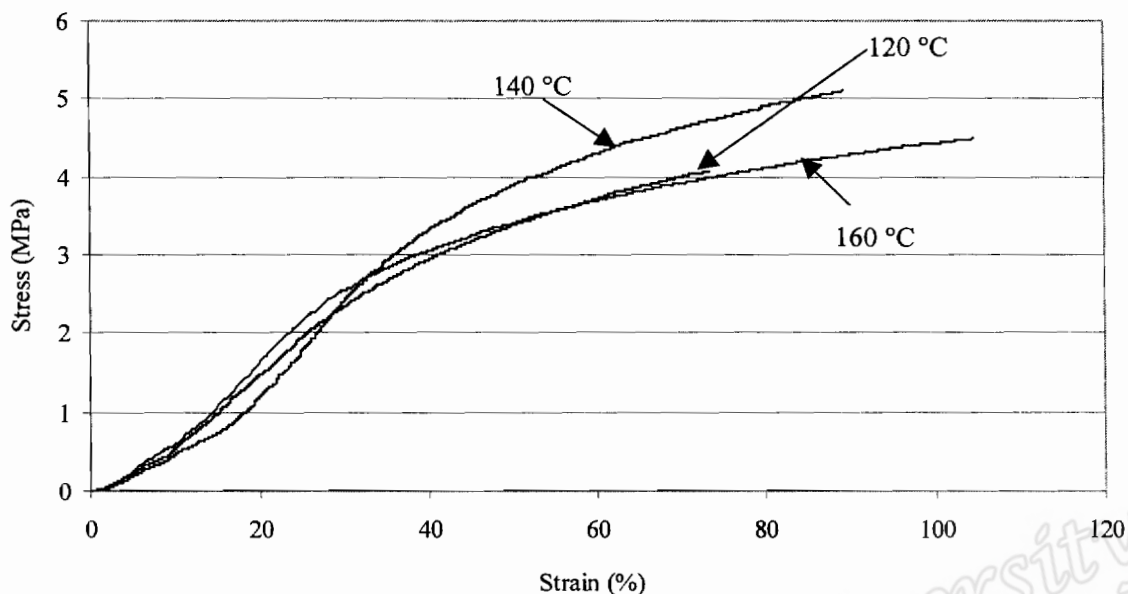

รูปที่ 4.26 ค่าความสามารถในการยืดจนขาดของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA โดยแปรชนิดของสารเพิ่มความเข้ากันได้

จากรูปที่ 4.26 พบว่าความสามารถในการยืดจนขาดของพอลิเมอร์เบลนด์เมื่อใช้ DSNR เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้จะมีค่าต่ำกว่าในกรณีที่ไม่ใช้ DSNR เนื่องจากโมเลกุลของ DSNR มีหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนซึ่งเป็นหมู่ที่มีขั้วสามารถเกิดอันตรกิริยากับหมู่ไวนิลอะซิเตทใน EVA นอกจากนี้ส่วนที่ไม่มีขั้วของ DSNR จะเข้ากันได้กับ NR จึงทำให้เกิดแรงยึดเหนี่ยวระหว่างเฟสทั้งสองเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับกรณีที่ไม่ใช้ DSNR จึงส่งผลให้ความสามารถในการยืดจนขาดของพอลิเมอร์เบลนด์มีค่าต่ำแต่มีความแข็งแรงสูงกว่าในกรณีที่ไม่ใช้ DSNR เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้

4.4.2 อิทธิพลของอุณหภูมิที่ใช้ในการเบลนด์

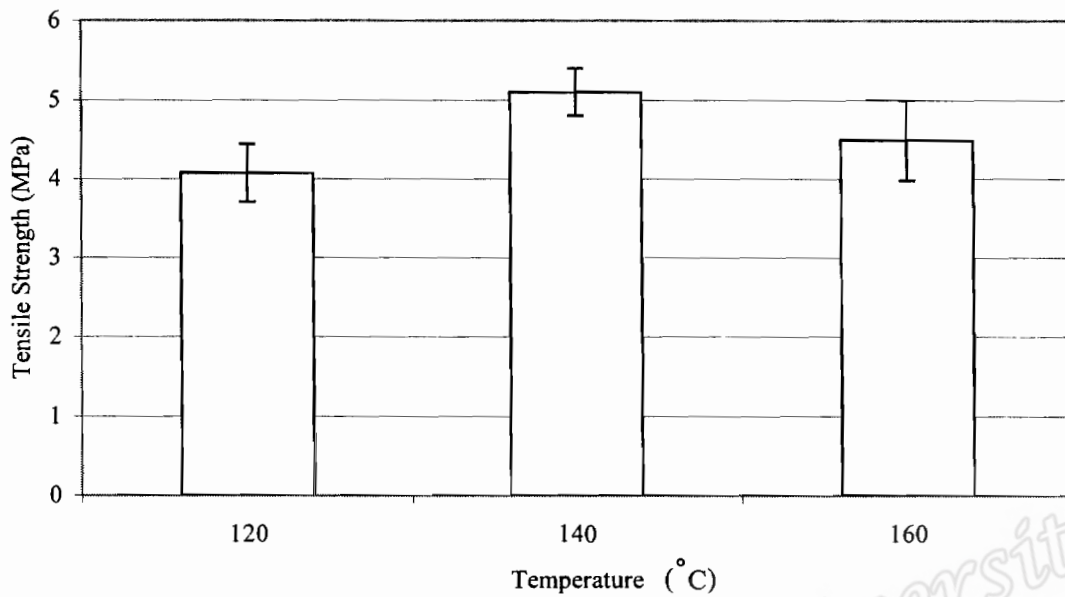
ทำการเตรียมพอลิเมอร์เบลนด์ของ NR/EVA = 60/40 ตามการทดลองในหัวข้อ 3.3.5.1 ด้วยเครื่องบราเวนเดอร์ พลาสติกอร์เคอร์ ที่ความเร็วรอบโรเตอร์เท่ากับ 60 รอบต่อนาที (ใช้ fill factor เท่ากับ 0.8) โดยแปรอุณหภูมิในการเบลนด์เป็น 120, 140 และ 160°C ใช้ DSNR ที่เตรียมจากยางธรรมชาติอิพอกไซค์ 20 โมลเปอร์เซ็นต์ ปริมาณ 5 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติ เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ ได้ผลการทดลองความสัมพันธ์ระหว่างความเค้นกับความเครียดของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA ที่อัตราส่วนการเบลนด์ 60/40 แสดงดังในรูปที่ 4.27

รูปที่ 4.27 ความสัมพันธ์ระหว่างความเค้นกับความเครียดของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA ที่อัตราส่วนการเบลนด์ 60/40 โดยแปรอุณหภูมิในการเบลนด์

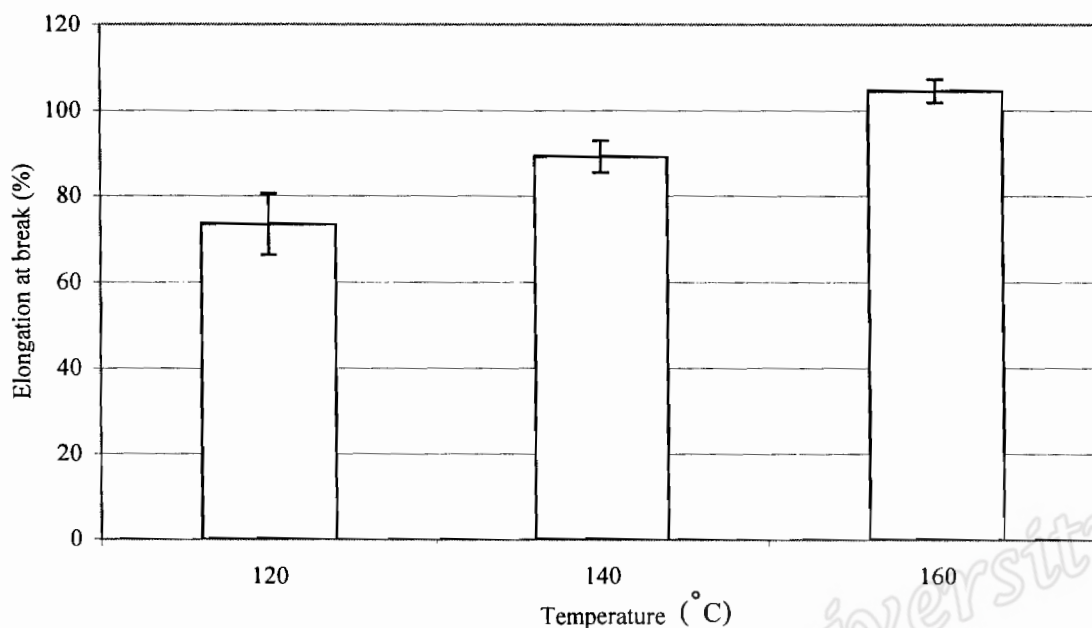
จากรูปที่ 4.27 พบว่าการใช้อุณหภูมิ 120 และ 160 °C จะทำให้พอลิเมอร์เบลนด์มีค่าความเค้นที่ความเครียดสูงกว่า 40 เปอร์เซ็นต์ต่ำกว่ากรณีใช้อุณหภูมิการเบลนด์ที่ 140 องศาเซลเซียส ซึ่งอาจเป็นผลเนื่องจากการใช้ DSNR-20 เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ หมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนในโมเลกุลของ DSNR ซึ่งเป็นหมู่ที่จะสามารถเกิดอันตรกิริยากับหมู่ไวนิลอะซิเตทใน EVA ได้ดีในอุณหภูมินี้ จึงส่งผลให้มีค่าความเค้นที่ระยะยืดใด ๆ สูง แต่เมื่อใช้อุณหภูมิการเบลนด์ที่ 120 องศาเซลเซียส พบว่าทำให้ความเค้นที่ระยะยืดใด ๆ ต่ำ เนื่องจากอุณหภูมิดังกล่าวอาจจะต่ำเกินไปต่อการเกิดอันตรกิริยาระหว่างเฟส ส่วนที่อุณหภูมิ 160 °C อาจจะทำให้เกิดการเสื่อมของอนุภาคยางและ EVA จึงส่งผลให้ค่าความเค้นที่ระยะยืดใด ๆ ต่ำ

จากจุดขาดของกราฟความสัมพันธ์ระหว่างความเค้นกับความเครียดของพอลิเมอร์เบลนด์สามารถนำมาหาค่าความต้านทานต่อแรงดึง และค่าความสามารถในการยืดจนขาดได้ผลการทดลองแสดงดังในรูปที่ 4.28 และ 4.29 ตามลำดับ

รูปที่ 4.28 ค่าความต้านทานต่อแรงดึงของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA โดยแปรอุณหภูมิในการเบลนด์

จากรูปที่ 4.28 ความต้านทานต่อแรงดึงของพอลิเมอร์เบลนด์ของ NR/EVA โดยใช้อุณหภูมิการเบลนด์ที่ 120, 140 และ 160 °C และใช้ DSNR-20 เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ พบว่าความต้านทานต่อแรงดึงจะมีค่าไม่แตกต่างกันมาก แต่ในกรณีที่ใช้อุณหภูมิการเบลนด์ ที่ 140 °C จะให้ค่าความต้านทานต่อแรงดึงสูงที่สุด เนื่องจากอุณหภูมิการเบลนด์ ที่ 140 °C จะให้ผลของการเชื่อมโยงระหว่างเฟสของยางธรรมชาติ และเฟสของ EVA ได้ดีกว่าอุณหภูมิการเบลนด์ที่ 120 และ 160 °C

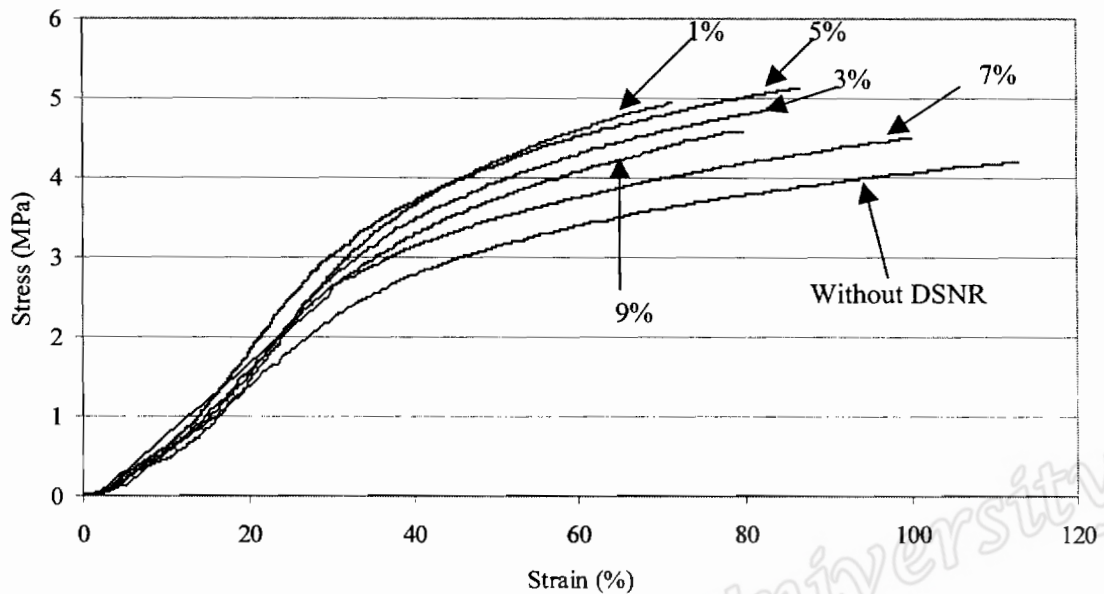

รูปที่ 4.29 ค่าความสามารถในการยืดจนขาดของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA โดยแปรอุณหภูมิในการเบลนด์

จากรูปที่ 4.29 พบว่าค่าความสามารถในการยืดจนขาดของพอลิเมอร์เบลนด์เมื่อใช้ DSNR-20 เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ จะมีค่าเพิ่มสูงขึ้นตามอุณหภูมิการเบลนด์ โดยที่อุณหภูมิการเบลนด์ 160°C จะให้ค่าความสามารถในการยืดของพอลิเมอร์เบลนด์สูงที่สุด เนื่องจาก อาจเกิดการเชื่อมของยางธรรมชาติ และ EVA ขึ้น ทำให้น้ำหนักโมเลกุลของยางธรรมชาติและ EVA ลดลง ส่งผลให้ความสามารถในการยืดจนขาดของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA เพิ่มขึ้น แต่ความต้านทานต่อแรงดึงลดลง เมื่อเปรียบเทียบกับอุณหภูมิการเบลนด์ที่ 140°C

4.4.3 อิทธิพลของปริมาณ DSNR ที่ใช้เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ ในการเตรียมเทอร์โมพลาสติกอิลาสโตเมอร์จากการเบลนด์ NR/EVA

การทดลองนี้มีจุดประสงค์เพื่อทดสอบเปรียบเทียบสมบัติเชิงกลของเทอร์โมพลาสติกอิลาสโตเมอร์ โดยทำการเตรียมพอลิเมอร์เบลนด์ของ NR/EVA ตามการทดลองในหัวข้อ 3.3.5.1 ด้วยเครื่องบราเวนเดอร์ พลาสติกอร์เดอร์ ที่อุณหภูมิ 140 องศาเซลเซียสความเร็วรอบโรเตอร์เท่ากับ 60 รอบต่อนาที (ใช้ fill factor เท่ากับ 0.8) โดยแปรปริมาณของ DSNR เป็น 0, 1, 3, 5, 7 และ 9 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติ โดย DSNR จะเตรียมจากยางธรรมชาติอีพอกไซค์ 20 เปอร์เซ็นต์ เพื่อใช้เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ ทดสอบสมบัติเชิงกลได้ผลการทดลองความสัมพันธ์ระหว่างความเค้นกับความเครียด ของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA แสดงดังในรูปที่ 4.30 ดังต่อไปนี้

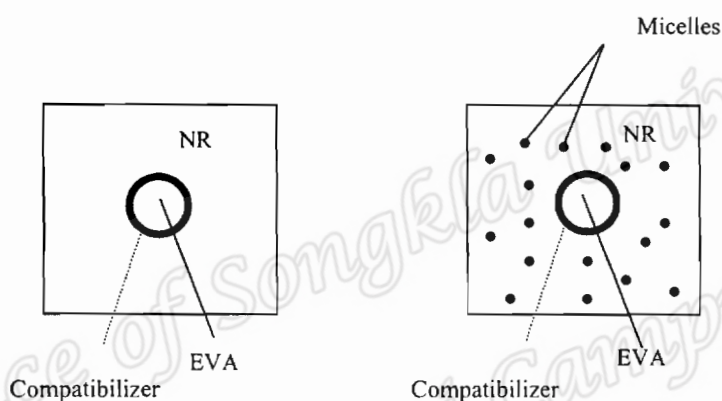

รูปที่ 4.30 ความสัมพันธ์ระหว่างความเค้นกับความเครียด ของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA โดยแปรปริมาณของ DSNR

จากรูปที่ 4.30 พบว่าการใช้ DSNR เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ 0, 1, 3, 5, 7 และ 9 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติ จะให้ค่าความเค้นที่ความเครียดใด ๆ สูงกว่าในกรณีที่ไม่ใช้ DSNR เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการมีปริมาณของหมู่ไดออกซาฟอสโฟเลนในโมเลกุลของ DSNR ซึ่งเป็นหมู่ที่สามารถเกิดอันตรกิริยากับหมู่ไวนิลอะซิเตทใน EVA ซึ่งระดับของการเกิดอันตรกิริยาจะเพิ่มขึ้นตามการเพิ่มปริมาณของ DSNR และมีค่าสูงสุดเมื่อใช้ DSNR ปริมาณ 5 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติและค่าความเค้นจะมีแนวโน้มลดลงเมื่อใช้ DSNR มากหรือน้อยกว่า 5 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติ

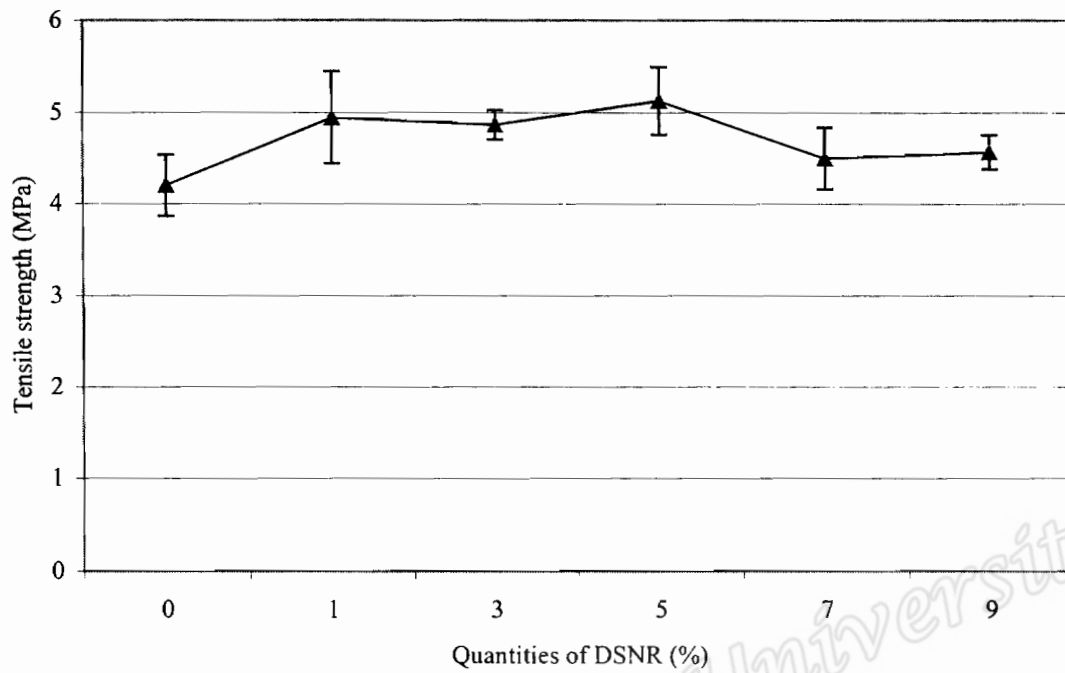
การใช้สารเพิ่มความเข้ากันได้ในพอลิเมอร์เบลนด์ สารเพิ่มความเข้ากันได้จะเข้าไปเคลือบอยู่ที่ตำแหน่งระหว่างผิวของพลาสติกซึ่งเป็นเฟสกระจาย (เนื่องจากการทดลองนี้ ใช้ยาง EVA ปริมาณน้อยกว่า คือ NR/EVA เท่ากับ 60/40) กับเฟสยางซึ่งเป็นเฟสต่อเนื่อง หรือผิวประจัญ (Interface) ทำให้ความหนาระหว่างผิวประจัญ (Interfacial thickness) เพิ่มขึ้น ส่งผลให้การส่งผ่านแรงระหว่างเฟสทั้งสองมีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้ยังส่งผลให้แรงดึงผิวระหว่างเฟส (Interfacial tension) ลดลง กล่าวคือแรงยึดเหนี่ยวระหว่างผิวประจัญ (Interfacial adhesion) เพิ่มขึ้น ดังนั้นความเค้นที่ความเครียดใด ๆ ของพอลิเมอร์เบลนด์จึงเพิ่มขึ้น แต่ในทางกลับกันเมื่อทำการเพิ่มปริมาณ DSNR ที่ปริมาณมากกว่า 5 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติ จะทำให้ค่าความ

เกินที่ความเครียดใด ๆ ของพอลิเมอร์เบลนด์ลดลง ซึ่งปริมาณในการใช้สารเพิ่มความเข้ากันได้ที่มากกว่า 5 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติ อาจจะมีจุดวิกฤติของความเข้มข้นไมเซลล์ (Critical micelle concentration, CMC) โดยที่จุดดังกล่าวจะเกิดการอิ่มตัวระหว่างผิว (Interface saturation) ของพอลิเมอร์เบลนด์ แต่เมื่อเพิ่มปริมาณสารเพิ่มความเข้ากันได้ ทำให้ความเข้มข้นของสารเพิ่มความเข้ากันได้มีค่ามากกว่า CMC ตัวสารเพิ่มความเข้ากันได้จะไม่สามารถทำหน้าที่ปรับปรุงบริเวณผิวประจัญ แต่จะมีการจัดเรียงตัวใหม่ในรูปแบบไมเซลล์แยกออกมาเป็นอีกเฟสหนึ่งในพอลิเมอร์เบลนด์ดังแสดงรูปที่ 4.31 (George *et al.*, 1995 และ George *et al.*, 1999) จึงทำให้มีเฟสที่ 3 เกิดขึ้น ซึ่งจะมีผลในการเกิดหล่อลื่น (Lubricating effect) มีผลทำให้ความเค้นเฉือนปรากฏของพอลิเมอร์เบลนด์มีค่าลดลง

รูปที่ 4.31 ลักษณะการเกิดไมเซลล์ภายในพอลิเมอร์เบลนด์ เมื่อมีการใช้สารเพิ่มความเข้ากันได้มากเกินไปจนเกิดการฟอร์มตัวเป็นไมเซลล์ (ดัดแปลงจาก George *et al.*, 1999)

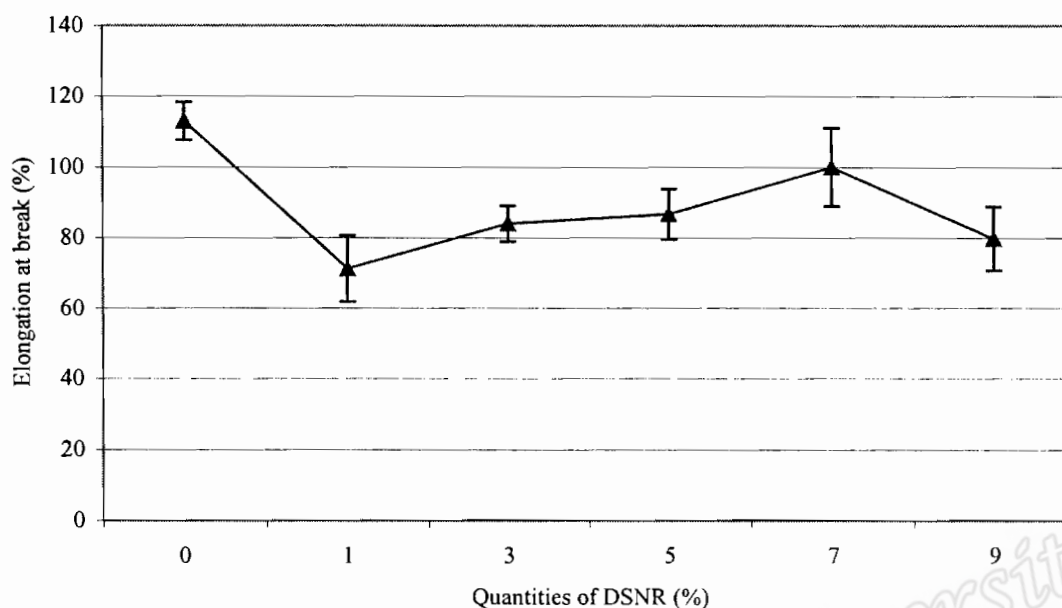
จากจุดขาดของกราฟความสัมพันธ์ระหว่างความเค้นกับความเครียดของพอลิเมอร์เบลนด์สามารถนำมาหาค่าความต้านทานต่อแรงดึง และค่าความสามารถในการยืดจนขาดได้ผลการทดลองแสดงดังในรูปที่ 4.32 และ 4.33 ตามลำดับ

รูปที่ 4.32 ค่าความต้านทานต่อแรงดึงของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA โดยแปรปริมาณ DSNR ในการเบลนด์

จากรูปที่ 4.32 พบว่าความต้านทานต่อแรงดึงในกรณีที่ใช้ DSNR-20 ในปริมาณ 5 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติเป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ จะให้ค่าความต้านทานต่อแรงดึงสูงที่สุด เนื่องจาก DSNR-20 ปริมาณ 5 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติ จะให้ผลของการเชื่อมโยงระหว่างเฟสของยางธรรมชาติ และเฟสของ EVA ได้ดีกว่า DSNR-20 ปริมาณ 0, 1, 3, 7 และ 9 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติ

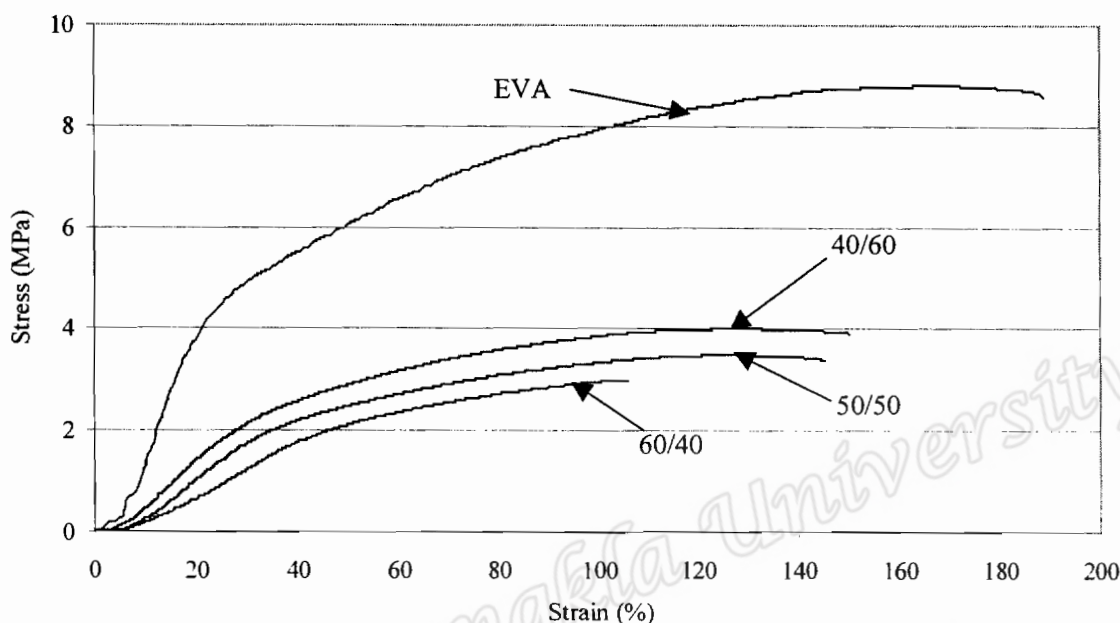
รูปที่ 4.33 ค่าความสามารถในการยืดจนขาดของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA โดยแปรปริมาณ DSNR ในการเบลนด์

จากรูปที่ 4.33 พบว่าค่าความสามารถในการยืดของพอลิเมอร์เบลนด์เมื่อไม่ใช้สารเพิ่มความเข้ากันได้มีค่าสูงสุด ส่วนการใช้ DSNR-20 เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ ที่ 1 เปอร์เซ็นต์จะให้ค่าความสามารถในการยืดจนขาดของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA ต่ำที่สุด และค่าความสามารถในการยืดจนขาดจะมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นตามปริมาณของ DSNR-20 ที่ใช้ โดยที่ DSNR-20 ในปริมาณ 7 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติ จะให้ค่าความสามารถในการยืดของพอลิเมอร์เบลนด์สูงที่สุด เนื่องจาก DSNR-20 มีสมบัติเป็นยางจะนั้นเมื่อเพิ่มโมเลกุลยางลงไปในพอลิเมอร์เบลนด์จะส่งผลให้ความสามารถของการยืดของพอลิเมอร์เบลนด์เพิ่มขึ้นด้วย

4.4.4 อิทธิพลของอัตราส่วนการเบลนด์ NR/EVA

การทดลองนี้มีจุดประสงค์เพื่อทดสอบเปรียบเทียบสมบัติเชิงกลของเทอร์โมพลาสติกอิลาสโตเมอร์ที่ทำการเตรียมจากพอลิเมอร์เบลนด์ของ NR/EVA ตามการทดลองในหัวข้อ 3.3.5.1 ด้วยเครื่องบราเวนเดอร์ พลาสติกอร์เคอร์ ที่อุณหภูมิ 140°C ความเร็วรอบโรเตอร์เท่ากับ 60 รอบต่อนาที (ใช้ fill factor เท่ากับ 0.8) โดยแปรอัตราส่วนการเบลนด์ 60/40, 50/50 และ 40/60 ใช้ DSNR ที่เตรียมจากยางธรรมชาติฟอกไซค์ 20 เปอร์เซ็นต์ ปริมาณ 5% โดยน้ำหนักของยางธรรมชาติ

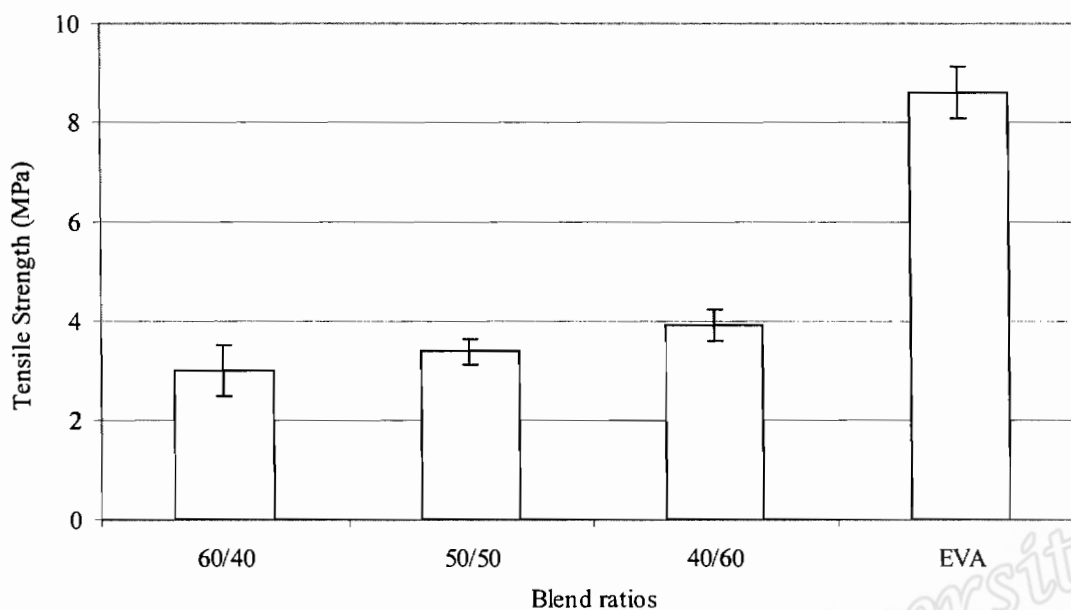
ชาติ เป็นสารเพิ่มความเข้ากันได้ ทดสอบสมบัติเชิงกลได้ผลการทดลองความสัมพันธ์ระหว่างความเค้นกับความเครียด ของพอลิเมอร์เบลนค์ NR/EVA แสดงดังในรูปที่ 4.34 ดังต่อไปนี้

รูปที่ 4.34 ความสัมพันธ์ระหว่างความเค้นกับความเครียด ของพอลิเมอร์เบลนค์ NR/EVA โดยแปรอัตราส่วนในการเบลนค์เปรียบเทียบกับ EVA

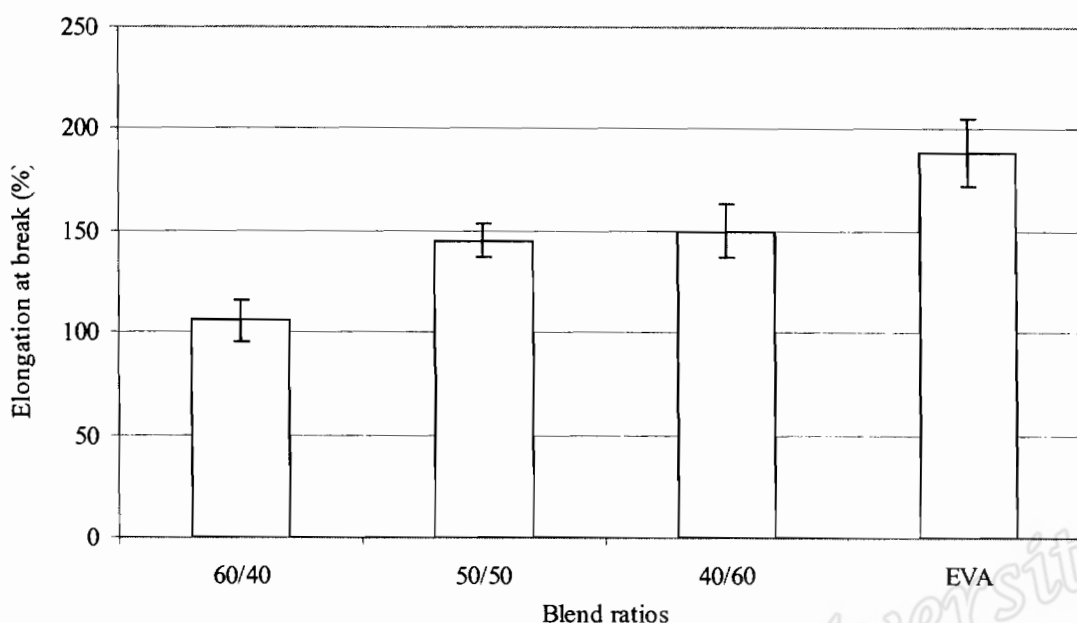
จากรูปที่ 4.34 พบว่า EVA ให้ค่าความเค้นที่ระยะยืดใด ๆ สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ พอลิเมอร์เบลนค์ที่อัตราส่วนการเบลนค์ NR/EVA เท่ากับ 40/60, 50/50 และ 60/40 เรียงตามลำดับ การใช้อัตราส่วนการเบลนค์ NR/EVA ที่ 60/40 พอลิเมอร์เบลนค์มีค่าความเค้นต่ำกว่ากรณีที่ใช้อัตราส่วนการเบลนค์อื่น ๆ ซึ่งอาจเป็นผลเนื่องจากการมีปริมาณของ EVA ในพอลิเมอร์เบลนค์ต่ำที่สุด ดังนั้นสมบัติของพอลิเมอร์เบลนค์ที่ได้จะขึ้นอยู่กับอัตราส่วนการเบลนค์ กล่าวคือการเพิ่มปริมาณ EVA ในพอลิเมอร์เบลนค์จะทำให้ความชันของกราฟและความเค้นที่ความเครียดใด ๆ เพิ่มขึ้น

จากจุดขาดของกราฟความสัมพันธ์ระหว่างความเค้นกับความเครียดของพอลิเมอร์เบลนค์สามารถนำมาหาค่าความต้านทานต่อแรงดึง และค่าความสามารถในการยืดจนขาดได้ผลการทดลองแสดงดังในรูปที่ 4.35 และ 4.36 ตามลำดับ

รูปที่ 4.35 ค่าความต้านทานต่อแรงดึงของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA โดยแปรอัตราส่วนในการเบลนด์เปรียบเทียบกับ EVA

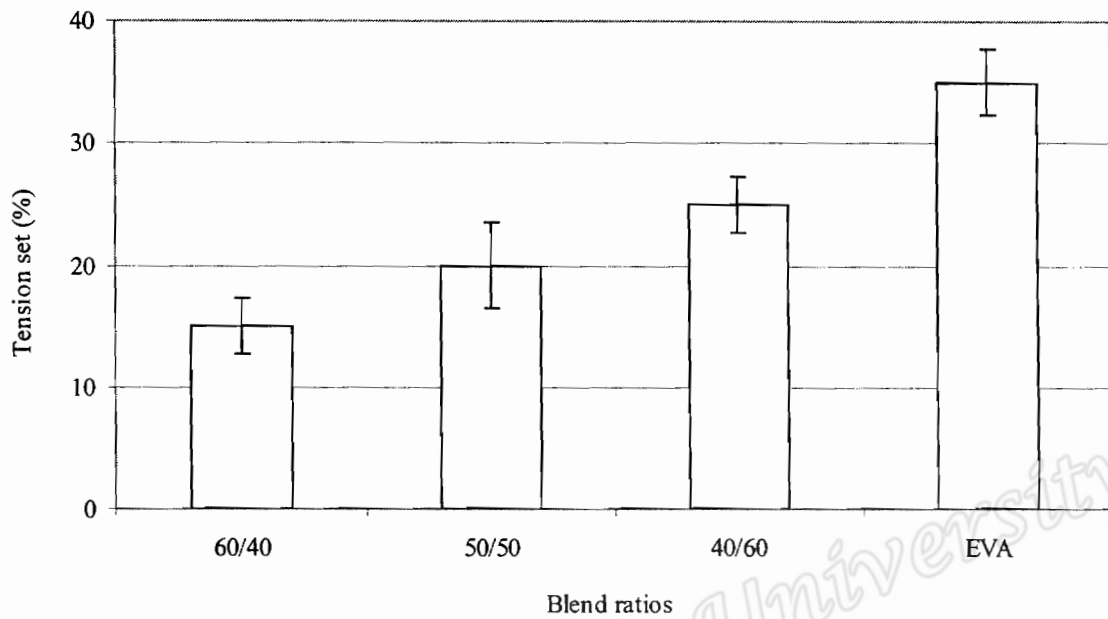
จากรูปที่ 4.35 พบว่าความต้านทานต่อแรงดึงจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามปริมาณของ EVA ซึ่งกรณีที่ใช้อัตราส่วนการเบลนด์ NR/EVA ที่ 40/60 จะให้ค่าความต้านทานต่อแรงดึงสูงสุด เนื่องจากสมบัติพื้นฐานของพลาสติก (EVA) ที่ให้ค่าความต้านทานต่อแรงดึงสูง ดังนั้นเมื่ออัตราส่วนของ EVA เพิ่มขึ้นส่งผลให้ค่าความต้านทานต่อแรงดึงสูงขึ้นด้วย ในขณะเดียวกันได้ทำการทดสอบความสามารถในการยึดจลนศาสตร์ของพอลิเมอร์เบลนด์ แสดงดังในรูปที่ 3.36

รูปที่ 4.36 ค่าความสามารถในการยืดจนขาดของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA โดยแปรอัตราส่วนในการเบลนด์เปรียบเทียบกับ EVA

จากรูปที่ 4.36 พบว่าความสามารถในการยืดจนขาดของเทอร์โมพลาสติกอีลาสโตเมอร์ก็ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามอัตราส่วนของพลาสติก (EVA) ที่เพิ่มขึ้น ซึ่งให้แนวโน้มเดียวกับค่าความต้านทานต่อแรงดึง สามารถอธิบายได้ว่าค่าความต้านทานต่อแรงดึง และความสามารถในการยืด สามารถเพิ่มขึ้นตามอัตราส่วนของพลาสติกที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากเทอร์โมพลาสติกอีลาสโตเมอร์ ประกอบไปด้วยเฟสยางธรรมชาติ และเฟส EVA ทั้งนี้เมื่อพิจารณาถึงสูตรโครงสร้างของ EVA พบว่าโครงสร้างประกอบไปด้วยหมู่ไวนิลอะซีเตต ปริมาณ 18 % ซึ่งเป็นหมู่ที่มีความเกะกะ ส่งผลให้ โครงสร้างไม่เป็นระเบียบเพิ่มความสามารถในการยืด ส่งผลให้เทอร์โมพลาสติกอีลาสโตเมอร์มีความยืดหยุ่นมากขึ้นเมื่ออัตราส่วนของ EVA เพิ่มขึ้น และ EVA ซึ่งเป็นมีหน่วยของเอธิลีนที่โครงสร้างมีความเป็นระเบียบสูง ทำให้มีความแข็งแรงระหว่างสายโซ่โมเลกุลสูงมีผลให้ค่าความต้านทานต่อแรงดึงของเทอร์โมพลาสติกอีลาสโตเมอร์เพิ่มขึ้น เมื่อเพิ่มอัตราส่วนของ EVA ทั้งนี้เห็นว่าอัตราส่วนของพลาสติกที่เพิ่มขึ้นเป็นการเพิ่ม EVA ในอัตราส่วน NR/EVA เป็น 40/60 จะส่งผลให้ค่าความต้านทานต่อแรงดึง และความสามารถในการยืดจนขาด มีค่าสูงสุด ดังนั้นเมื่อเพิ่มอัตราส่วนของพลาสติกขึ้นก็เท่ากับเป็นการเพิ่มทั้งสมบัติของความสามารถในการยืด ที่ได้จาก EVA และค่าความต้านทานต่อแรงดึงที่ได้จากหน่วยเอธิลีนใน EVA นั้นเอง

นำพอลิเมอร์เบลนด์ที่อัตราส่วนการเบลนด์ต่าง ๆ ทดสอบ Tension set เปรียบเทียบกับ EVA จะได้ผลการทดลองค่า Tension set ของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA แสดงดังในรูปที่ 3.37

รูปที่ 4.37 ค่า Tension set ของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA โดยแปรอัตราส่วนในการเบลนด์เปรียบเทียบกับ EVA

จากรูปที่ 4.37 เมื่อพิจารณาที่อัตราส่วนต่าง ๆ พบว่าเมื่ออัตราส่วนของยางเพิ่มขึ้น ค่า Tension set ของพอลิเมอร์เบลนด์ NR/EVA ลดลง เนื่องจากเทอร์โมพลาสติกอีลาสโตเมอร์ที่มีปริมาณของยางมากขึ้นจะส่งผลให้ความสามารถในการคืนรูปดีขึ้น และเมื่อเพิ่มปริมาณของ EVA ในพอลิเมอร์เบลนด์ จะทำให้ค่าความสามารถในการคืนรูปแย่ลง เนื่องจากพอลิเมอร์เบลนด์ยืดออกแล้วไม่สามารถหดตัวกลับได้ทันที แสดงให้เห็นว่า พอลิเมอร์เบลนด์มีความเป็นอีลาสติก (Elastic) ต่ำ และอีกเหตุผลหนึ่งอาจเนื่องจากสมบัติของ EVA ซึ่งเป็นเทอร์โมพลาสติก ซึ่งมีค่าความสามารถในการยืดจนขาดที่ต่ำ เมื่อเทียบกับยางธรรมชาติที่มีความเป็นอีลาสติกที่สูงกว่า เมื่อปริมาณของ EVA เพิ่มขึ้น ส่งผลให้ค่าความสามารถในการคืนรูปด้อยลง